

LJUBLJANA
Miklošičeva cesta

AVE MARIA

JUNE, 1933

“ AVE MARIA ”

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem
v Ameriki in porok zvestobe katoliški Cerkvi.

AVE MARIA

published monthly by

The Slovene

Franciscan Fathers,

VERY REV. BERNARD
AMBROŽIČ, O.F.M.

Comm. provincial.

P. O. B. 608,

Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.

Izven U. S. A. \$3.00

Manager—Upravnik:

REV. BENEDICT
HOGE,

P. O. B. 608,

Lemont, Illinois

Editor—Urednik:

REV. ALEXANDER
URANKAR,

1852 W. 22nd Place,

Chicago, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925, at
the post office at Lemont,
Illinois, under the Act of
March 3, 1879. Acceptance
of mailing at the special
rate of postage provided
for in Section 1103, Act
of October 3, 1917, author-
ized on August 29, 1925.

VSAK NAROČNIK

našega lista je podpornik velike misli misijonstva Jezusovega. Zakaj? Dolarji, ki si jih namenil za naročnino Ave Marije niso vrženi v kot. Kamenčki so za zgradbo Kristusovega duhovništva. Zato je bila Ave Marija ustanovljena, da bi v gmotnem oziru podpirala dijake, kandidate za duhovniški stan. Tvoja naročnina je seme, ki naj nekoč obrodi sad v vinogradu Gospodovem. Koliko je dijakov, ki bi radi študirali, pa nimajo gmotnih sredstev. Samostan v Lemontu je bil zato ustanovljen, da bi bil tudi šola in vzgojevališče idejalnim fantom, ki so si zaželeli službe altarja. Sedaj razumeš. Ave Marija utira pot tem študentom.

OBENEM SI APOSTOL

katoliškega tiska. Vsak mora priznati, da Ave Marija krepko nosi prapor Jezusovega imena. Ta namen ima, da neti in podžiga in ohranja ogenj vere v srcih katoliških Slovencev. Najlepši namen ima. Kdorkoli je naročen na Ave Marijo, je tudi prapagator verske misli. Dolžnost vsakogar je, da Kristusa tudi uči, ne samo priznava. Z besedo, z zgledom, v dejanju. Ave Marija naj bo glasilo temu delu, glasnik apostolstva Jezusovega.

NOVEMU NAROČNIKU

bom govoril nekako takole, ko ga bom skušal pridobiti za naročbo. Naroči si ta list, že zato, ker je tako poljuden. Ave Marija hoče biti v vseh svojih vrstah priprosta spremljevalka priprostega ljudstva. Povesti, članki vsi od kraja hočejo biti tebi v razvedrilo in pouk. Rabiš razvedrila na vsak način. Sezi po Ave Mariji, beri njene črtice. Rabiš pa tudi pouka, zlasti v verskih zadevah. Sezi po Ave Mariji. Daje ti nauka iz katekizma, liturgije, sv. pisma in drugo. Vem, da se boš naročil. Kaj bi ugovarjal in se izgovarjal?

ŠTAREMU NAROČNIKU

bom pihal na srce tako-le: Glej, da ostaneš dobrotnik naš. Toliko let si bil v naši vrsti. Poznaš naše skupne uspehe, poznaš naše skupne boje in skrbi. Nikar ne odstopi sedaj. Pa četudi so morda časi zate zelo težki. Stanovitven bodi in ostani z nami. Naročniki so deležni duhovnih dobrot franč. komisarijata. — Za naročnike in dobrotnike es bere vsak mesec sv. maša.

AVE MARIA

Junijska šte. 1933.—

Nabožni mesečnik.

—Jubilejni letnik XXV.

Božji hvalnici.

Rev. Tone Boštele.

1.

*Silni, Neskončni Ti je ime,
dobroto rosijo nam Tvoje roke!*

*Ti si ustvaril zvezde neba,
Ti si ustvaril skrivnosti srca.*

*Postavil si gore, neskončne oltarje,
odel jih z lepoto jutranje zarje*

*in v polja rasti blagoslov si vsejal
in lučko duha si v svetiljkah prižgal.*

2.

*Zahvaljen, Gospod, za tihe noči,
ko zvezde drhtijo in mesec gori,*

*ko sanja v daljave uprto oko,
med prsti polzi mesečine srebro!*

*Misli so lilije. Pesem oči
se v večnost preliva.*

*Nič več ne skeli
spomin na tujino.*

Držina.

*V kotu bela javorova miza,
nad mizo križ,
pod križem hišni gospodar.*

*Bog Oče jabolko v rokah drži.
Zraven Sina Marija —
in žena poleg moža.
Lažje se nosi, če nosita dva!*

Da je veselje, se deca igra.

*Bela javorova miza,
na mizi kruh — — —
in nad vsemi sveti Duh!*

Sv. Anton --- "vojak".

P. M. Wellage — J. C. S.

DA katoliško ljudstvo časti z največjim zaupanjem sv. Antona Paduanskega, je znano. Leo XIII. ga je imenoval svetnika vesoljnega sveta. Tudi vemo, da je on patron pridigarjev, misijonarjev, žena, mornarjev, sploh vseh betežnih ljudi. Da pa uživa v brazilijanski armadi kot njen patron velik ugled, da so ga posamezne brazilijanske države celo uvrstile v armado, bo pa bržkone malokomu znano, dasi to originalno češčenje popolnoma odgovarja temperamentu in značaju Brazilijanca.

Na podlagi interesantnih, dosedaj ne objavljenih listin, ki se nahajajo v samostanski knjižnici oo. frančiškanov v Bahia, hočemo poročati o njegovem češčenju, in s tem istočasno pokazati, kakšen ugled je užival sv. Anton že skozi stoletja v raznih brazilijanskih državah.

Država Pernambuko je sprejela sv. Antona bržkone že l. 1670 v vojno zvezo; vsaj tega leta je odredil guvernador Alexandro de Souza Freire, da se mu izplača vsako leto gotova svota denarja. Gotovo pa je, da je bil sv. Anton sprejet v vojno zvezo l. 1685. Zgodilo se je to po besedah guvernadorja Joao da Cando Souto Mator "iz spoštovanja in češčenja sv. Antona, najbolj popularnega patrona Pernambuko, da bo šel z njim v vojno z Palmares." Istočasno je odredil guvernador, da se plača, obleka in orožje za sv. Antona izroči frančiškanskemu samostanu v Olinda. Za izplačevanje vojaške mezde, ki je bila s posebnim kraljevim patentom še enkrat zaukazana dne 13. junija 1692, je moral skrbeti mestni svet v Olinda.

Na kako povišanje v vojni Pernambuko je moral pa sv. Anton precej časa čakati. Šele koncem l. 1716 ali ob pričetku 1717 je bil povišan v čin poročnika. Bilo je to ob prilikah neke slavnosti, da so izročili guvernadorju Lorenzo de Almeida prošnjo, ki je naštevala velike zasluge sv. Antona za armado Pernambuško, prosila pa istočasno, da se poviša sv. Anton, ki je imel dosedaj samo plačo navadnega vojaka, poviša v poročnika trdnjave Coqueiros da Barra (ki je znana danes pod imenom Fort do Braco). Guvernador je rad ustregel prošnji, in kmalu nato je imenovanje sv. Antona častnikom potrdilo tudi portugalsko ministerstvo za prekmorske province. Plača, ki jo je sv. Anton dobival je znašala dva milijona in 700 reis (1000 reis nekako \$110.00), zvišala pa se je ta plača l. 1750 na 10 in pol mil. reis. Višjega čina sv. Anton v državi Pernam-

buko ni dosegel. Sicer so l. 1819 guvernadorju Luiza do Rego Barreto zopet prosili, da bi ga povišal, pa je prošnjo odbil, češ, ker sv. Anton ne bo nikoli umrl, ga bodo končno morali povišati za vojnega maršala.

Veliko sijajnejše pa je bilo napredovanje sv. Antona v državi Babia. Kot patrona mesta Babia so ga izvolili že l. 1595. Kronika iz 16. stoletja nam pripoveduje nekako legendarično to izvolitev: L. 1595 je prišlo dvanajst francoskih vojnih ladij v pristan Babia. Med vožnjo so se ustavili najprej v portugalski utrdbi Arguim, ki je odprla vrata mornariški posadki, ker je obljubila, da bo varovala njihovo življenje in posest. Kljub temu so pobili Francozi vso posadko, napravili veliko škode po cerkvah in kapelicah, kjer so razbili vse sohe in podobe. Ni jim bilo to dovolj, vzeli so seboj na ladijo še soho sv. Antona, da bi se še iz nje norčevali. Toda kazen ni izostala. Ko se je približalo brodovje brazilijanskega obrežja, je neka kužna bolezen pomorila del mornarjev. Ni jim bilo več mogoče, da bi se vrnili. Prisiljeni so bili, da se kje izkrcajo. Tu so jih pa Brazilijanci pograbili in radi njihovih sovražnih naklepov jih je poslal guvernador D. Francisco de Souza v Bahia. Predno so pa dospeli v pristan, se je zgodilo nekaj čudežnega. Soho sv. Antona, ki so jo Francozi vzeli v trdnjavi de Arguim in jo zelo poškodovali in jo potem vrgli v morje, so videli stati pokoncu na morskem bregu. Vsi prestrašeni radi tega so priznali takoj vse zločine, postavili so jih v Bahia pred sodišče, ki jih je obsodilo na smrt. Smrtno obsodbo so takoj izvršili. Mesto Bahia pa si je iz hvaležnosti izbralo sv. Antona za svojega patrona. "In ta", tako pristavlja kronist, "je prevzel obrambo mesta na tak čudežen način, da noben roparskih Francozov, ki se še pogosto oglasili, do sedaj (1598) ni stopil na brazilijanska tla, da ne bi bil tepen."

Ni torej čudo, da je sv. Antona mesto in država Bahia tako častilo. Ne moremo ugotoviti, kedaj so ga uvrstili v vojno zvezo. Vendar pa imamo več listin, ki poročajo o imenovanju sv. Antona častnikom in njegovem napredovanju. Hočemo jih v prevodu dobesedno navesti. Prva listina, — izdal jo je guvernador Rodríguez da Costa l. 1705 — je namenjena portugalskemu kralju in se glasi:

“Senat tega mesta me je obvestil s pismom z dne 10. junija tega leta, da je po izkazu zapiskov ustanovil več sv. maš v čast sv. Antonu, ki naj se letno berejo, in istočasno odredil, da se postavi njemu srebrna soha, kakor bo država Pernambuko prosta in rešena protestantskega holandskega krutega gospodarstva. Dasi se je vrnil v deželo po 25 letnem gospodstvu tujcev mir v državo Pernambuko, takratni senat ni držal svoje obljube. Ker pa v naših dneh bolj kakor kedaj potrebujemo pomoči in varstva tega svetnika, ne samo radi vojen, ki sedaj ogrožajo Portugalsko, marveč posebno radi negotovosti, da ti nemiri ne posežejo in se razširijo v državo Bahia, koje patron je sv. Anton, naprosil me je senat, da prejšnjo obljubo v toliko izpremenimo, da se da slovečemu spoznavavcu, sv. Antonu, ki je bil prej v naši državi samo navaden vojak, čin stotnika v po njem imenovani utrdbi S. Antonio de Barra. O tem obveščam Vaše Veličanstvo, ki naj nam je Bog varuje. Ako bi pa Vaše Veličanstvo našega koraka ne hotelo odobriti (česar ne pričakujemo), so se dogovorili senatorji, da bodo iz lastnih sredstev vrnili blagajniku pehote denar, ki je bil izplačan že sv. Antonu. Ker sem v tej zadevi vprašal za mnenje Mor da Fazenda, podelil sem sv. Antonu imenovano stotniško mesto in istočasno ukazal, da se frančiškanskemu samostanu letno izplača stotnikova plača.”

Bahia 16. junija 1705.

D. Rodriguez da Costa l. r.

Na to pismo je prišel z dnem 7. aprila 1707 datiran kraljev reskript:

“Senatorji države Bahia!

Jaz, Vaš kralj, Vas pozdravljam. Ko sem vzel Vaše pismo in Vaš sklep na znanje, da bote podobi sv. Antona v frančiškanskem samostanu v Vašem mestu plačevali plače kot stotnika utrdbe S. Antonio da Barro, privoljujem, da v bodoče plačujete to plačo, kakor ste to sklenili. Vendar naj se ta denar porabi za pravo čiščenje sv. Antona ali pa za krašenje njegovega oltarja. To je moja želja in moja volja. Opozarjam Vas pa obenem, da v bodoče nikoli več kaj takega ne sklepetate, ne da bi mene prej o tem obvestili. Kajti dohodki, ki jih upravljate, so kraljeva lastnina, o kateri brez mojega dovoljenja ne morete raz-

polagati.”

Dano v Lizabonu 7. aprila 1707.

Kralj.

Z naslednjimi dvema listinama je bil imenovan sv. Anton za majorja, oz. podpolkovnika Listine so nekako 100 let mlajše. Prva se glasi:

“D. Joad, po božji milosti vladar Portugalski in Algarbije, tu- in onkraj morja, v Afriki, vladar brodovja in trgovine v Etijopiji, Arabiji, Indiji, Perziji itd.

Naznanjam vsem, ki bodo to moje pisanje brali, da sem smatral za umestno, da sem povišal sv. Antona v čin majorja. Prvič mi velika pobožnost ljudstva mesta Bahia do spoznavavca sv. Antona, ki je že mojega prednika nagnila, da ga je imenoval stotnikom, ni neznana, potem je pa nebo obvarovalo mojo monarhijo velike in nevarne krize, in upam, da bo na priprošnjo sv. Antona zavladal splošen red in mir. Ukazujem Conde dos Acros, governadorja Goral, da bo poskrbel za to, da se svetniku izplača njegova pristojna plača. In da se bo ta vedno točno izplačevala, naj se ta moj ukaz zabeleži v knjigah.

V potrdilo tega sem poleg mojega podpisa pritisnil na pismo moj pečat.

Dano v Rio Janeiro 4. februarja 1811.

Knez.”

Drugo kraljevo pismo se glasi:

“D. Joao, po božji milosti kralj združenih kraljestev Portugalske, Brazilije itd. . .

Dam vam, kojim pride to pisanje v vednost, na znanje, da sem z odlokom z dne 4. februarja 1811, podobi sv. Antona v frančiškanskem samostanu, ki jo ljudstvo tako časti, dal čin majorja. Sedaj smatram za dobro, da povišam sv. Antona v čin podpolkovnika. Plača, ki mu gre, naj se plačuje, na prej omenjeni način. Z izvršitvijo tega ukaza je določen Conde des Acros, governador Geral.

V potrdilo tega pisma sem na isto pritisnil moj pečat.

Dano v Rio de Janeiro 22. oktobra 1816.

Kralj.”

Brez dvoma se bodo našle tudi za Rio de Janeiro in druge brazilske države slične listine. Mislim pa, da te vrstice dovolj jasno dokazujejo, kako je brazilijansko ljudstvo častilo in še časti sv. Antona.

Mladenci.

V Monakovem je obhajal predsednik katoliškega mladeniškega društva svoj god. Člani so mu hoteli napraviti veselje za ta dan. Zato so

pridno agitirali po hišah za bavorske katoliške liste. In na dan godu so poklonili svojemu predsedniku v dar listino s štiristo novimi naročniki.

Malo nepolitične revizije.

P. Bernard, O. F. M.

BESEDA revizija pomeni pregled in popravek. Tako revidirajo ali vsaj hočejo revidirati in popraviti državne meje, mirovne pogodbe, mednarodne dogovore in tako dalje. Dobro bi pa tudi bilo, če bi katoličani tu pa tam revidirali, pregledali in popravili, svoje — vede nje pri službi božji.

Stopiš v cerkev, da počakaš službe božje. Med prvimi si in cerkev je še skoraj prazna. Samo v zadnjih klopih jih že nekaj sedi ali kleči, proti ospredju je vse prazno. Toda tudi ti si poiščeš prostor prav tam v zadnji klopi. Enako stori oni, ki pride za teboj, in še oni, ki pride za njim in tako naprej, dokler ni v zadnjih klopih vse prenapolnjeno, tam spredaj pa zijajo popolnoma prazne klopi proti altarju. . .

Pridejo poslednji in vidijo zadnje klopi prenapolnjene. Nič več ne morejo koga odriniti proti sredini klopi. Pravijo, da je cerkev polna, zato se obesijo nekam k vratom in stoje ali slone ali sede ali kar na pol leže ob kakih nerodnih ograjah. Tam spredaj pa zijajo še vedno prazne klopi proti altarju. . .

Ali je to prav in pametno? Pa pride reditelj in ti pomigne, da se pomakni više, tja gori pred veliki altar, kjer boš imel prostora v klopih po mili volji. Ti si pa nejevoljen in se morda na tihem pridušiš, da rajši ne prideš več v cerkev, kakor da bi se moral dati tako "komandirati". Ali je pohvale vredna taka tvoja — "bogaboječnost"? —

Povzdigovanje je. Mašnik dviga sveto Hostijo, da jo pokaže ljudem v cerkvi. Zato mu je Cerkev naročila, naj rabi večje hostije za sveto mašo, nego jih rabi za sveto obhajilo vernikov. Zato mu je tako naročila, ker hoče, da bi verniki ravnokar posvečeno Hostijo videli in jo molili. To je namen in pomen povzdigovanja.

Cerkev naravnost naroča, da med povzdigovanjem pogledamo posvečeno Hostijo. Celo bogate odpustke je razpisala za tiste, ki z globoko vero pogledajo posvečeno Hostijo in zraven molijo s svetim Tomažem: Moj Gospod in moj Bog! Prav isto velja za povzdigovanje presveti Krvi v mašnem kelihu.

Kaj pa naši ljudje? Prav med povzdigovanjem se globoko sklonijo in gledajo v tla namesto v sveto Hostijo. Mislijo, da tako ravnanje pomeni globoko pobožnost in spoštovanje pred Svetostjo na altarju. Pa ni prav tako. Seveda je treba poklekniti in skloniti glavo, toda ne tako

globoko, da bi oko ne doseglo oltarja in povzdignjene Hostije.

Oni, ki "vise" tam kje ob vratih ali za raznimi stebri in po skritih kotih, pač ne morejo drugače kot kazati svojo "bogaboječnost" s tem, da zlezejo med povzdigovanjem nekam v dve gubi in sklonijo glavo proti tlom, da bi se vsaj na videz naredili majhne pred Bogom, in vsaj na videz pokazali svoje spoštovanje. V resnici je pa v njihovih srcih velika želja, da bi mašnik vendar pohitel s povzdigovanjem, ker je le neprijetno viseti takole v dveh ali še v večjih gubah med stropom in tlakom. . .

Toda tudi tisti, ki so sicer v klopih, dostikrat med povzdigovanjem izrabljajo trenotek, ki pomeni najsvetejši del svete maše, v čisto postranske namene. Treba se je globoko skloniti, ta misel jim je prirojena, hočem reči, ta navada jim je prišla v drugo naravo. Sklonjenje si pa razlagajo tako, da položijo glavo na komolec in si vzamejo čas za prijeten odpočitek. Taki imajo seveda v srcu željo, da bi mašnik prav počasi poklekal in se dvigal, ker je prav prijetna izprememba, takole malo počiti med tako grozno dolgo sveto mašo. . . Sreča je, da se je vpeljalo med povzdigovanjem zvončkanje pred altarjem, drugače bi taki verniki kaj težko presodili, če je mašnik uren ali počasen med povzdigovanjem. . . Vidijo ga ne, toliko manj vidijo sveto Hostijo nad njegovo glavo. Toda to vedo, da če ministrant počasi zvončka, bo precej časa celo za prav pri srčno zehanje, kar pomeni vsekako jako zveličaven oddih med sveto mašo. Pa še tega truda ni treba takrat, da bi se človek potrapljal z roko po svojem zijalu, ker doli v tla zehati vendar ne spada med človeške nesposodbnosti. . . Hm! —

Sveto obhajilo vernikov. Že kleče ob obhajilni mizi in pred njo. Mašnik se obrne s sveto hostijo med prsti in nagovori ljudi: "ECCE Agnus Dei, ECCE. . ."

Kaj se to pravi? "GLEJTE Jagnje božje, GLEJTE!!!"

Ali ljudje GLEDAJO? Nak, preveč "spoštovanja" imajo!! En površen pogled po cerkvi pove, da se ponavljajo vseprek isti in enaki prizori kakor med povzdigovanjem. Vse je nekje v tleh, z očmi, z glavami, z dušami. . . Oni, ki "vise" izven klopi, so spet v dveh, treh, ali štirih gubah, oni, ki sede, so izginili nekam pod klopi, kakor da je mašnik dejal: skrijte se, če ne vas bom vse postrelil. . .

Brez šale! Ko gre človek malo po svetu od cerkve do cerkve, vidi vse mogoče prizore. Ne povsod, o ne! Ampak tu pa tam. In če je le nekaj takih napak v naših cerkvah, je primerno, da na nerodnost opozorimo.

Naj h koncu dostavim še to, da tudi med

blagoslovom z Najsvetejšim pri večernicah in drugih priložnostih ni treba pod klop in še manj v dve, tri, štiri gube. Skloni se primerno, da res pokažeš pravo spoštovanje, toda oko obdrži na Najsvetejšem! Obenem z očesom pa dušo, misel, vero in ljubezen!

Francišškova družina spomladi.

Zrna iz sv. pisma.

Ne dajaj se goniti vsakemu vetru in ne hodi po vsakem potu; tak je namreč grešnik z dvojnimi jeziki.

*

Bodi stanoviten na Gospodovem potu v svojem znanju in spoznavanju resnice; beseda miru in pravice naj te spremlja.

*

Bodi pohleven in z modrostjo daj resničen odgovor. Če veš, odgovori svojemu bližnjemu, če pa ne, položi svojo roko na svoja usta, da se ne vjameš v nespametni besedi in se ne osramotiš.

*

Čast in slava je v govorjenju modrega človeka, jezik nespametnega pa je njemu v padec. Sodi enako pravično o nizkem in o visokem.

*

Varuj se, da ti ne poreko: podpihovalec, da se ne vjameš v svoj jezik in se ne osramotiš; nad

tatu pač pride sramota in pokora, najhujša sodba pa nad dvojezičnika; nad podpihovalec pa srd in sovraštvo in sramota.

*

Hudobna duša pokonča tistega, ki jo ima in ga izroči sovražnikom v zasmehovanje ter ga pripelje v nesrečo hudobnežev.

*

Z vsemi imej mir, izmed tisoč pa le enega svetovalca.

*

Če imaš prijatelja, poskusi ga v sili in pre-naglo mu ne zaupaj; marsikdo je namreč prijatelj le do svojega časa, ob dnevu nadloge pa ne obstane.

*

Od svojih sovražnikov se loči, pazi pa tudi na svoje prijatelje. Zvest prijatelj je močna obramba; kdor ga je našel, je našel zaklad.

Mala Cvetka, sv. Terezija.

Privedil P. B. A.

Šesto poglavje.

NEKO jutro se je Terezika komaj prebudila, ko je vzkliknila:

“Danes je ponedeljek. O, kako rada bi bila za vratarico, da bi odpirala vsem, ki bodo danes zvonili ob naših vratih!”

Ponedeljek je bil namreč tisti dan, ko so smeli berači in siromaki prosjačiti od hiše do hiše in potrkatati na vsaka vrata.

Pavlina in Marija sta imeli kratko posvetovanje. Sklep se je bil, da bo res nadalje vsak ponedeljek Terezika postavljena za vratarico. Ko je deklica zvedela za ta sklep, je ploskala od veselja. Toda hitro se je zresnila kot se spodobi za človeka, ki ima odgovorno službo.

Kmalu je zvonec zapel in Terezika je hitela k vratom. Z ljubeznivim nasmehom je začela deliti kruh in druge darove siromakom, ki jih je bila cela procesija. Ves dan ni imela nova vratarica miru. Toda odlična služba ji je napravljala toliko veselja, da ji je lice žarelo v navdušenju. Tako so od takrat minevali njeni ponedeljki drug za drugim.

Nekoč je pa prišla vsa žalostna od vrat k Pavlini.

“Oh, Pavlina, zunaj je uboga žena, tako ble-da, tako siromašna. Na rokah ima majceno bolno dete.”

Pavlina je brala v Terezikinih očeh, da prosijo za ubogo ženo in njeno dete kaj več nego je določeno za posamezne siromake. Pavlina je brž dala nekaj boljšega in Terezika je odbrzela k vratom. Vrnila se je vsa razveseljena.

“Pavlina, veš kaj mi je rekla uboga žena? Bog te blagoslovi, mala gospodična!”

Oboje se ji je zdelo zelo imenitno: iskrena hvaležnost uboge žene in naslov gospodična, ki ga do tedaj ni bila vajena.

Pa Terezika ni dajala ubogajme samo ob ponedeljkih. Saj je imela na izprehodih polno priložnost, da je obdarila zdaj tega, zdaj onega. Majhno srce ji je bilo polno usmiljenja do vseh potrebnih in siromašnih.

Nekoč je videla na cesti moža, ki se je s težavo pomikal dalje, opirajoč se na berglje. Brž je poiskala novčič in stekla k njemu. Toda samo pogledal jo je, odkimal in se počasi pomikal dalje. Terezika je bila razočarana v dno srca in se je s solzami v očeh vrnila k očetu. Hotela je

bila pomagati ubogemu možu, pa ga je morda celo užalila! Ta misel jo je silno bolela.

Oče ji je kupil majhen kolaček in Tereziki je prišlo na misel, da bi morda siromašni mož rajši imel kaj malega za pod zobe kot denar. Ta misel jo je ojunačila, da je zopet pohitela za možem s kolačkom v roki. Toda med tem se je bil kruljevec nekam izgubil, da ga ni več mogla zagledati. Vrnila se je k očetu in se potolažila s temi besedami:

“Ni mi bilo dano, da bi pomagala siromaku. No pa če mu jaz nisem mogla, Bog mu lahko pomaga. Pavlina mi je povedala, da Bog usliši vsako molitev, ki jo opravimo na dan prvega svetega obhajila. Takrat bom molila za tega siromašnega moža.”

In res je molila zanj štiri leta pozneje, ko je prejela prvo sv. obhajilo.

Nihče ne ve, kdo je bil hromi mož. Toda zdi se, da je Bog na poseben način uslišal molitev male Terezike. Zgodilo se je to pozneje, ko je bila naša svetnica že v nebesih in se je na njeno priprošnjo zgodilo mnogo veliko čudežev. Takrat je ležal neki drugi mož v bolnišnici v mestu Lisieux in je imel raka na jeziku. Nekdo mu je bral življenje Male Cvetke. Med drugim je prišlo na vrsto branje tudi o tem, kako je Terezika hotela pomagati hromemu možu. Bolni mož, ki je poslušal, si je na tihem mislil, ta Terezika, ki je bila tako dobra do onega hromega siromaka, bo gotovo dobra tudi meni. Obrnil se je do nje v zaupni molitvi in jo prosil zdravja. In res, njegova preprosta vera je bila bogato poplačana. Jezik, ki mu je bil že do polovice razjeden od raka, se je brez vsake človeške pomoči hipoma zacelil in je bil naenkrat zopet čisto svež kakor nov.

Tako nam Bog razodeva lepoto ljubezni do bližnjega. Tereziki je dal posebno moč priprošnje v nebesih, ker je imela že na zemlji tako usmiljeno srce. Ne prišli bi do konca, če bi hoteli vse povedati, kar je storila ali vsaj želela storiti za siromake. Lastne sestre so jo morale krotiti, da ni vsega razdala. Pred smrtjo je pa tudi sama dejala o sebi:

“Nikoli nisem marala nobene reči zase odbržati. Da sem bila bogata in mogla svobodno uporabljati svoje bogastvo, bi se bila ugonobila. Za-

kaj nisem mogla videti ubogega človeka, da bi mu ne bila dala, česar je potreboval."

Ta ljubezen do bližnjega jo je nagnila, da je prosila Boga, naj bi smela obrniti svoja nebesa za dobra dela na zemlji. Bog je uslišal njeno molitev. Dokaz za to je nepregledna vrsta uslišanj, ki se neprestano gode na priprošnjo Male Cvetke.

* * *

Za dosego svetosti Bog ne zahteva od nas, da bi se neprestano na izreden način zatajevali. Zahteva pa, da svoja navadna dnevna opravila kar mogoče natančno opravljamo. Celo svoje razvedrilo prav lahko obrnemo v posvečenje duše. Nič ni zoper svetost, ako se o pravem času iskreno zabavamo, samo tega ne smemo pozabiti, da smo tudi takrat božja last. Še več. Ravno zabave in razvedrilo nam mora služiti v to, da dvigamo srce k Bogu. Ako se zdi, da je to nekaj težkega, pa poglejmo, kako je Terezika preživljala počitniške dni.

Vsak četrtek je pomenil Tereziki svetek. Takrat se je mogla po mili volji naigrati s Celino. Celina je namreč hodila v šolo k sestram sv. Benedikta in je prihajala pozno domov. Doma je pa morala seveda najprej izdelati naloge za drugi dan. Večinoma je bilo že kasno, ko je končala, in nič ni bilo časa za igre. Ob četrtekih je pa ostajala doma — na veliko veselje male Terezike.

En tak četrtek je imel prinesiti "picnic" za vso Martinovo družino. Zgodaj zjutraj je stopila Pavlina v Terezikino in Celinino spalnico, da bi zbudila deklici za picnic. Toda ni bilo treba. Obe sta bili že zbudjeni in si nista dali dvakrat reči, da je čas ustati. Hitreje kot navadno sta se oblekli in opravili jutranjo molitev. Sonce je sijalo s polnim žarom in vse je kazalo, da se ima napraviti prav vroč dan.

Komaj je minil zajterk, sta pograbili deklici vsaka svojo košarico in se pognali pred drugimi na veselo pot. Stikali sta za cveticami pod dolgo živo mejo ob poti in nenadoma sta našli v vejah ptičje gnezdo. Terezika ni dosegla, da bi videla drobne mladiče. Pavlina jo je dvignila, previdno razgrnila veje in naročala Tereziki, naj pazi, da ne bo splašila drobcenih ptičkov.

"Kosi so. Ali jih hočeš vzeti domov? Prav lahko jih boš hranila z drugimi tički, ki jih že imaš!"

Terezika se je zamislila. Zelo je ljubila ptičke. Doma je imela grilice, kanarčke, papagaje in še druge ptiče. Prav lahko bi še kosi našli prostor v njenih kletkah. Toda kaj bi dejala ata-kos in mama-kosovka, če bi bila naenkrat ob svoje malčke?

Na to je pomislila Terezika in sklep je bil narejen. Drobno srce ni preneslo misli na tako krutost. Saj bi če črvičku na zemlji ne mogla kaj žalega storiti. Pustila je v miru male kose in odgostolela dalje.

Ko se je odprl pred njo lep razgled na cve-točo solnčno pokrajino, je vzklikala: "Le poglej, vse to je Bog naredil iz nič, samo da bi nas razveselil. Oh, rada ga imam!"

Dospeli so do kraja, ki je bil kakor nalašč za picnic in za ribarenje. Seveda je šla južina vsem v slast. Potem so se deklice po mili volji razgibale po okolici, dočim je oče sedel ob potoku in lovil ribe. Terezika se je nekaj časa zabavala s sestrami in trgala cvetlice, zdaj pa zdaj se je pridružila očetu in sama skušala ujeti kako ribico na svoj majhni trnek.

Končno si je poiskala samotni prostorček, zagledala se v prelepo pokrajino pred seboj in pričela premišljevanje. Spomnila se je mamice in mislila nanjo, kako se pač ima tam gori v nebesih. Ob teh mislih je spoznavala minljivost vsega posvetnega, čeprav je svet tako lep in vreden, da ga občudujemo. Toda kljub vsej lepoti svet ne more biti za nas drugega kot steza, po kateri se vzpenjamo proti nebesom, ki edina pomenijo neminljivo lepoto in popolno utešenje našega srca. . .

Nič ni torej čudnega, če ob podobnih prilikah najdemo Tereziko, da se s svojo sestrico Celino ali pa s sestrično, Guerinovo Marijo, igra "puščavnike". Deklice so bile slišale od staršev o pobožnem življenju puščavnikov, pa so jih brž skušale posnemati. Napravile so si puščavniške celice v samotnem vrtnem kotu. Okoli celice se bile gredice z zelenjavo, ob kateri naj bi puščavniki živeli. Deklice so se v vlogi puščavnikov vrstile v delu in molitvi. Ena je klečala v celici, zatopljena v molitev in premišljevanje, med tem ko je druga delala na gredicah, zalivala, plela, kopala in tako dalje. Čez nekaj časa so si vloge izmenjale.

Ves čas med tako puščavniško igro je bilo treba držati strogo molčečnost. Ako je bilo nujno, so se deklice pogovorile samo z znamenji. Oči so imele povešene in vse njihovo ponašanje je pričalo, kakšna resnoba jih je prešinjala med igro.

Včasih so puščavniško igro nadaljevale celo na cesti. Nekoč sta šli Terezika in sestrična Marija iz šole. Malo pred njima sta bili Celina in Guerinova Jeanne. Kar naenkrat pride Tereziki na misel, da bi lahko tudi po poti posnemala puščavnike. Pa reče Mariji:

"Vodi me, jaz bom nekaj časa hodila z zaprtimi očmi!"

“Jaz tudi,” je prišel odgovor, zakaj Marija je bila kar brž navdušena za igro.

Prijeli sta se za roke in miže stopali dalje. Bili sta na obcestnem tlakovanem hodniku in nekaj časa je šlo vse gladko. Kar vstane čuden ropo na cesti in Celina in Jeanne se prestrašeni obrneta. In kaj sta videli?

Terezika in Marija sta se bili zadeli ob zaboje sadja pred majhno trgovino in padli čezenj. Seveda sta pri padcu prekopicnili še druge zaboje in košare, ki so bile tam razpostavljene. Sadje

se je valinčilo na vse strani in trgovec je z glasnim vpitjem pridrl iz trgovine. Nesrečna “puščavnika” sta sedaj pač na stežaj odprla oči, se z največjo naglico skobacala na noge in bežala, kar so nesle pete. . .

Seveda ni šlo brez zaslužene graje in kazni. Toda puščavnika sta sedaj razumela, da ju je bila gorečnost gnala nekoliko predaleč, in sta prenesla vso grajo s pravo puščavniško ponižnostjo in spokornostjo.

(Dalje.)

Razno.

P. Hugo.

“JUTRANJA ZARJA”.

Tako se imenuje neki ruski vefilm, ki predstavlja podmorsko vojno. Višek dejanja se vrši v nekem uničenem podmorniku. V tesni kabini, v globini morja, sedi posadka desetih mož in gleda neizbežni smrti v oči. Pač, podmornik ima osem rešilnih aparatov, mož je pa deset. Ali naj se stepo za življenje in smrt zanje, dokler dva ne ostaneta na smrt obsojena. Komandant pozove moštvo, naj se reši. A moštvo izjavi, da se hoče s častniki, s katerimi se je dolgo junaško in vspešno borilo, tudi umreti. Končno se javita dva, da ne reflektirata na rešilne aparate, ampak hočeta prostovoljno v smrt, ostale pa pozoveta, naj se poslužijo aparatov. Eden teh je bil častnik, ki mu radi nesrečne ljubezni ni bilo nič za življenje. Drugi ga je bil tudi sit, ker je bi samec in ni imel nobenega svojih več na svetu.

Častnik, ki se je odločil za prostovoljno smrt pravi: “Mi morda res ne znamo pravilno živeti, a znamo zato junaško umirati!” In hladnokrvno se je prepustil objemu smrti. Namen tega filma je gledavce prepričati, da je ateist tudi v zadnjem boju lahko junak in mora brez vere v kako posmrtno življenje mirno pogledati smrti v oči. Prvi trenutek mora to junaštvo gledavca res osupniti. Toda če nekoliko premisli, se mu tako junaštvo zdi takomalo zavidljivo in posnemanja vredno, kot junaštvo Čermakovega morivca Zangare, ki se je ob električnem stolu norčeval in spodbujal eksekutorja, naj pritisne električni gumb. Pаметen človek ima za junake take “Jutranje zarje”, ki se ne prelije v sončni dan, ampak naravnost v črno noč, samo pomilovanje.

PRAVIJO, DA SE JE ZMOTIL.

Bivši prezidenčni kandidat Alfred Smith redko katero reče, da bi ne bila od vseh strani aplavdirana. Navadno je tudi vredna aplavza. Ko je pa nastopil za priznanje Rusije od strani Amerike, je tudi on naletel na odpor, ki zdaj zavzema vedno širši krog. Očitajo mu, da je imel pred očmi samo materialne koristi, ki bi jih imela Amerika od tega in še te so jako dvomljive. Prezrl je pa moralno škodo, ki bi jo ta zveza rodila. Poleg tega je pa njegov glavni dokaz za priznanje

jako jalov. Dejal je, da je bolje, če Amerika javno prizna, kar se tajno itak prakticira. To je, če imamo tajne trgovske zveze s sovjeti, zakaj bi jih ne priznali in stopili z njimi v javno trgovsko zvezo. To je sicer moška beseda, ki smo jo vajeni slišati iz njegovih ust, a v tem slučaju ne drži. Ko bi vse, kar se tajno vrši, priznali in legalizirali, kam bi pa prišli. Stari so dejali, da včasih tudi sicer dobri Homer malo zadremlje.

JEZUITSKO MAŠČEVANJE.

Spanski jezuit Rev. Esteban, točasno misijonar v apostolskem vikarijatu Wuhu na Kitajskem, je bil 17. dec. 1931. zajet od tamkajšnjih banditov, ko se je ravno odpravljal na neko misi-

jonsko potovanje. Dolgo časa njegovi sobratje niso vedeli, jeli živ ali mrtev. Končno se mu je le posrečilo iztihatopiti do njih poročilo, kako in kaj je z njim. “Moje zdravje,” tako sporoča, “je

povoljno, kljub strašni prehrani. Mnogo imam prestati, a hočem pretrpeti za Kristusa. Nič drugega svojega nimam kot to, kar imam na sebi. A mi nikar ničesar ne pošiljajte. Sem vesel, da trpim to malo pomanjkanje in je morem žrtvovati

za cerkev na Španskem. — Takih tihih v božjih očeh dragocenih žrtev zdaj cerkev potrebuje. Čim več takih požrtvovavnih duš se bo našlo, prej ji bo zopet zasijala velika noč.

ZANIMIVA PREROKBA.

Časopisje poroča o stari prerokbi nekega benediktinca, glasom katere imamo pričakovati v teku enega leta novega papeža. In ta bi naj bil eden teh, ki so bili letošnjega marca povzdignjeni v kardinalski zbor. Med njimi je tudi bivši ameriški apostolski delegat, sedanja Eminenca kardinal Fumasoni-Biondi. Dotični benediktinec je

za 200 let naprej napovedal bodoče papeže in koliko časa bodo vladali. Baje se je pri zadnjih štirih prerokba uresničila. Ne poročamo tega, kot bi sveto verjeli, da je prerokba pristna. Med vojsko je mrgolelo takih prerokb, a so slabo prestale svojo skušnjo. Upamo, da bo tudi ta iste vrste.

BOLJŠEVIZEM OBSOJEN NA SMRT.

Ta vtis je dobil o njem jezuit Rev. Bitter, točasno prezident katoliškega vseučilišča v Tokio. Že četrtič je zdaj tajno potoval v Rusijo in proučeval tamkajšnje razmere. Po njegovem mnenju se bo komunizem najprej na gospodarskem polju ujedel. Vsa mogoča sredstva, ki so jih boljševiki vporabili, da bi Rusijo in ostali svet komunizirali, so se izjalovila. Je pač komunizem proti človeški naravi, kakoršna je. In narava je močnejša kot katerakoli druga naravna sila. Obvladati jo mora samo nadnarava, o ka-

teri pa boljševiki nočejo niti slišati. Število individualistov, to je takih, ki svojega 'jaz' z vsemi tozadevnimi pravicami nočejo žrtvovati skupnosti komunizma, vedno narašča. Zdaj jih je že po mestih, kjer so gnezda komunizma, 15%. Ko bodo enkrat prevladali, bo moral Stalin, ali njegov naslednik, rad ali nerad zaklicati: 'Čas je prišel, da popokamo!' Nato sledi tudi povratek k veri. In kot ve povedati Rev. Bitter se bo v bližnji prihodnosti zgodilo. Da bi se le res!

MARIJA SE PRIKAZUJE.

Belgijsko časopisje se že delj časa bavi z nekimi prikazovanji prebl. Device Marije v belgijski vasi Baneaux. Prikazuje se pa mali Marjetici Beco. Prvič se je baje to zgodilo neke nedelje, ko je takrat še brezverni oče Marjetici zabilil iti k sv. maši. Ko mu je prikazovanje z vso gotovostjo pripovedovala, se je spreobrnil. Šel je k sv. spovedi, ki je že od otroških let ni več opravil ter postal zopet praktični katoličan. Prikazanja so se ponavljala. Pri tretjem prikaza-

nju se ji je Marija razodela kot "Naša ljuba Gospa ubogih". Ker se je širša javnost začela za zadevo zelo zanimati, so se nasprotniki približali deklininemu očetu in mu ponudili visoko svoto, naj poda izjavo, da si je otrok vse to izmislil. On je pa ponudbo odločno odklonil. Zdaj ima stvar v rokah krajevna škofijska preiskovavna komisija. Dokler se ona ne izjavi, kaj je na stvari, mi nismo poklicani izreči nikake sodbe.

ČE HOČEŠ 100 LET DOČAKATI.

Profesor farmacije na notredamskem vseučilišču v Indiana pravi, da je prvotno človek lahko dočakal tisočletno starost. In to zato, ker je vse drugače, naravno živel, kot človek naših dni. Pa še danes, trdi g. profesor dalje, bi mogla biti povprečna starost vsaj sto let, ko bi znali ljudje prav živeti. Njih hrana bi ne smela biti v prvi vrsti meso in druga izumetničena hranila, temveč sadje, zelenjava, mleko in voda. To svojo trditev naslanja pred vsem na svoje lastna kemična izkustva, na zgodovino ter na izjavo takih, ki so se

dvakrat z Abrahamom srečali. Na te je razposlal vprašanja, naj mu povedo kako so tako lepo starost dočakali. Zaenkrat je dobil štirideset odgovorov. Vseh skupaj pričakuje okrog sto. Dosedanji so navedli sledeče vzroke: Mirno življenje, zmernost v jedi in pijači, zadostno spanje v pravem času, delo in telovadba oz. gibanje, primerna dijeta, čista vest in zaupanje v Boga. — Gotovo dober recept, a za telesno razvajenega in dušno razoranega modernega človeka pretežak, zato so stoletniki tako redki.

Za srečo ...

Mira Gorišek.

GOZDNA pesem v prvi pomladi je umirala, odmevala le iz daljave, se potapljala v večnost — — —

Sivi snežniki, zeleni pašniki, katerim je on poklanjal svoje prve jutranje pozdrave, so postali zanj pusti, brez lepote. — Dan za dnem je močnejše slišal glas, ki je prihajal iz daljave preko sivih snežnikov in ga izvabljal v svet, v tujino za srečo — — — Vabeči, zanj usodepolni glas je zmagoval. In zato je umirala v njem gozdna pesem, slika njegove domovine, ki jo je ožarjeno nosil v svoji duši, pa je polagoma zgubljala sijaj, začela je bledeti — — —

Omamljen je hitel v naročje obetajoči sreči, zapustil je domovino, planine, mamico — — —

Odšel je. — In je li našel srečo?

Varali so ga čarobni glasovi. Sreče ni spoznal, zaman je čakal na njo dolgo, dolgo — — —

Delal in trpel je. Ljudje so vedeli, čemu je prišel, zato so se mu posmehovali. — Čedalje bolj ga je pritiskalo življenje v svoje hladno naročje. Minevala so leta, spoznal je, da je sreča zanj v tujini izgubljena. — Povesil je glavo, počasi je stopal s težkimi koraki v življenje — — — Začutil je, kako sam, osamljen stoji med milijonsko množico.

Šele sedaj se je z boleščjo domislil mladostne sreče zelenih planin in mamice. Skrbela je neurtudno za edini svoj zaklad; ob pomladnih večerih sta med rožami molila — — — Kako neizmerno ga je ljubila. Toda tudi on je ljubil njo.

Iz oči mu je sevala žalost, obraz mu je bil razoran, trpeč, v srcu pa je občutil neizmerno bridkost. V tem resnobnem, bolesti polnem trenutku so padale neizjokane solze njegove mladosti v tiho celico njegove duše. —

Z spominom na dom je prisijal žarek toplega solnca v njegovo bolno dušo. In kaj sedaj?

“O domovina, odpusti! Mamica, odpusti! Sprejmita me zopet v svoje naročje, v svoj objem!”

Vračal se je. —

S parnika je zrlo trudno oko v daljavo, proti domovini, kjer naj bi našla hrepeneča duša zopet mir, počitek — — — Dolga, utrudljiva je bila pot, toda srce je občutilo, da se bliža sreči. — —

Že je došel pod dom. Zopet je slišal gozdno pesem budilko. — Sramoval se je. —

Vshajajoče solnce je božajoče poljubljalo blede, shujšani obraz.

Vrnil se je k mamici in zopet so sprejeli snežniki prve jutranje pozdrave — odmev duše, ki je našla srečo — — —

Solze dveh mater.

(Po španski legendi. — Jan. Oblak.)

ZIVEL je deček, dober in čist kot angel, ponos in nada staršev. Starši so mu dali najboljšo vzgojo.

Ko je bil še dete, nosila ga je mati pred oltar Marijin in ga učila izgovarjati to sveto ime. Tako je v njegovem srcu rastle ljubezen do nebeške Matere hkrati z ljubeznijo do zemske matere. Deček je dorasel; kot mladenič je odšel v tujino. S svojim prilizovanjem in s hvalo je svet vzbudil v njem napuh, bogastvo in lenoba sta dovršila delo pokvarjenosti. Izginila je vera in izginila je dobra нрав. Končno sta ostala v njegovem srcu samo dva spomina iz mladosti: spomin na mater in Marijo. Vsak večer je pokleknil revež in zmolil tri “Zdrava Marija”. “Ne zapusti me, mila Mati!” tako je še vzdihoval, preden je zaspal. A ta molitev je vzbujala v njegovem srcu neko tesnobo in bridkost. Vest mu je očitala, da ne živi tako, kakor želi mati. Zjutraj pa je bilo

zopet vse pozabljeno in znova je začel potratno živeti in grešiti.

Nekega dne je bil na lovu s tovarišem svojih grehov. V gozdu ju je presenetila nevihta in ju primorala, da sta iskala zatočišča v zapuščenih hiši. Utrujena sta legla in zaspala.

Komaj je zaspal, je že videl sebe v sanjah pred sodnim stolom božjim. Njegov prijatelj je bil pravkar obsojen v večno pogubljenje. Zda je prišla vrsta nanj. Videl je tehtnico božje pravičnosti, stran grehov globoko navzdol sklonjeno, na drugi strani pa zasluženja tako nezatna. Sedaj pristopi angel varuh in pridene k zaslugam one tri “Zdrave Marije”, ki jih je vsak dan molil. A tehtnica je ostala nepremakljiva. — Hudobni duh je vriskal od veselja.

Tu ugleda nesrečnež svojo mater, kako se zgrudi na kolena pred pravičnim Sodnikom in s solzami v očeh prosi milosti za svojega otroka.

Angel varuh zbira njene solze in jih prilaga k dobrim delom. A tudi to veliko ne pomaga. Zli duh se še bolj porogljivo smeje in veseli.

Zdaj pa poklekne nebeška Mati pred Sodnika, dvigne svoje roke proseče k Njemu in v njenih očeh bleste dve solzi. Angel varuh ji položi

k solzam zemeljske matere in glej, solze dveh mater odtehtajo težo grehov.

V tem se prebudi. Čuje še grmenje in grozen tresk bliska, ki je udaril v hišo. Ogleda se in vidi poleg sebe prijatelja, ubitega od strele.

HENRIK LASSERRE.

V Parizu je zbolel meseca junija leta 1862 za očesno boleznijo dr. Henrik Lasserre. Lasserre je bil eden najslovitejših advokatov pariških. Znan je bil po svoji bistrumnosti v najvišjih družabnih krogih. Njegov zaupni prijatelj še iz mladeniške dobe je bil Karel de Freycinet, bivši francoski ministrski predsednik in potem minister vojske, zmeren protestant.

Lasserre-jeva očesna bolezen je postajala nad vse resna. Bolnik je bil prisiljen docela opustiti vsako čitanje in pisanje. Lasserre se je posvetoval z mnogimi odličnimi zdravniki, uporabljal je vsa mogoča sredstva, na nasvet zdravnikov je zapustil Pariz ter se podal na deželo, nadejaje se, da bo morda sveži in čisti zrak na kmetih bolje vplival na bolne oči nego nečisti mestni zrak.

Medtem se je približal mesec september; očesna bolezen je trajala že tri mesece, a o kaki polajšavi ni bilo niti govora. Nasprotno, bolnik sam in njegovi prijatelji so prihajali vedno bolj do prepričanja, da je bolezen neozdravljiva in njegov vid za vedno izgubljen.

V tej stiski je pisal Lasserre s pomočjo svojega pisarja prijatelju gospodu de Freycinet, kateremu je že od otroških let navadno sporočal vse svoje trpljenje in veselje. V pismu mu piše, kako žalosten je njegov položaj in kako se boji za svojo nadaljno usodo.

Minister Freycinet je odgovoril čez nekaj dni s pismom, ki je bolnika silno presentilo in ki ga podajemo tu v doslovnem prevodu. Ministrovo pismo se glasi:

“Dragi prijatelj! Nekoliko tvojih vrstic mi je naredilo ne malo veselje; želel pa bi prav kmalu videti Tvoj lastni rokopis. Ko sem se te dni vračal iz Cauterets (Kotre), sem obiskal mestece Lurd in si ogledal tamošnjo znamenito vollino in njen sloviti vrelec. Čul sem pripovedovati tako čudovite stvari o ozdravljenjih z lurško vodo zlasti očesnih bolezni, da ne morem drugače nego da te iskreno prosim, da se tudi ti v svoji stiski zatečeš k temu sredstvu. Ko bi bil jaz veren katoličan in bolan kakor Ti, ne omahoval bi niti za hip, da poizkusim to sredstvo. Ako je resnično, da so bili bolniki po uporabi lurške vode

nagloma ozdravljeni, moreš gojiti nado, da pomnožiš število tako ozdravljenih; ako ni resnica, ne izgubiš pri tem gotovo nič. Kakor se zdi, ni treba, da bi osebno hodil v Lurd; čudežno vodo Ti more tudi tamkajšnji župnik poslati. Poprosi ga tudi, da Ti pošlje oni mali spis, ki so v njem najznamenitejši čudeži navedeni.”

Ta nasvet, prihajajoč od moža, ki se nikakor ni nagibal h kakemu sanjarjenju in je bil vrh tega še protestantske veroizpovedi, je Lasserre-ja nemalo zbegal. Lasserre ni dvomil o možnosti čudežev. Nasprotno, bal se je čudeža, ker je vedel, da če bi bil čudežno ozdravljen, potem bi za tako nenavadno milost nastala zanj tudi dolžnost, da popravi in resnično poboljša svoje življenje. Za temeljito poboljšanje svojega življenja pa se je čutil preslabega in zato prijateljevega nasveta ni ubogal.

Početkom oktobra je moral Lasserre potovati v Pariz. Tam se je sestal s svojim prijateljem, ministrom de Freycinet in njegovo soprogo, ki sta ga ostro pokarala, zakaj ne posluša niti sveta svojega zaupnega prijatelja.

“Ah premislita, draga prijatelja”, je rekel Lasserre ministru in njegovi ženi, “kakšna odgovornost mi preti za čudežno ozdravljenje mojih oči, odgovornost, ki mi nalaga dolžnost, da svoje življenje resnično poboljšam in postanem svetnik. Zato pa se čutim vse preslabega. Razven tega imam malo zaupanja, da bi mogel biti vreden tolike milosti od Marije, in nezaupnost je glavni zadržek takega ozdravljenja.”

“To so prazni izgovori,” — je odvrnil minister doktorju na njegove očitke. “Po svojih verskih načelih moraš verovati v možnost čudežnih dogodkov v Lurdu in gotovo tudi veruješ. Čemu se torej obotavljaš? Saj vendar pri tem ničesar ne izgubiš. Kajti lurška voda, ki je po izrekih strokovnjakov čisto navadna pitna voda, ti nikakor ne more škodovati. In če že drugo ne, naj te nagne k temu koraku vsaj to, da ti to kot vernemu katoličanu svetujeta dva protestanta. jaz in moja soproga, da se obrneš do Matere Gospodove.”

Na taka prigovarjanja se je Lasserre končno zganil. Ker sam ni mogel pisati, je prosil mini-

stra, da je v njegovem imenu pisal župniku v Lurd po steklenico čudežne vode.

“Ljubi prijatelj,” je dejal nato minister Lasserre-u, “ko si se zdaj odločil, da poskusiš z lurško vodo, smatraj to zadevo kot zelo resno; izpolni vse predpisane pogoje: opravi potrebne molitve, pojdi k spovedi; stori sploh vse, kar ti tvoja vera predpisuje. Menda boš vendar razumel, da je to potrebno in neizogibno.”

Medtem je došla pošiljka z lurško vodo. Dr. Lasserre je pokleknil in goreče molil “Zdrava Marija”. Na to je vstal, pomočil robec v lurško vodo in natrl z omočenim robcem čelo in oči.

“Lahko si predstavljate mojo grozo in moj strah,” piše dr. Lasserre, ko sem bil v taistem hipu, ko se je čudežna voda dotaknila mojih oči, rešen svoje bridke bolezn, in sicer s tako naglico,

ki bi se v nepopolni človeški govorici dala morda primerjati edinole z brzino bliska. “Jaz sem ozdravljen,” sem zakričal in od velikega veselja sem zgrabil knjigo, obsegajočo poročila o lurških prikazovanjih in prečital sem brez prestanka in oddiha več ko sto strani. . . Še isti dan sem opravil sv. spoved in naznanil svojemu spovedniku veliko milost, ki mi jo je pravkar naklonila preblašena Devica Marija.”

Ogromen vtis je napravil ta čudež na ministra de Freycinet-a in njegovo soprogo. Saj sta baš ona po naredbi božje Previdnosti imela tako znaten in neposreden delež pri njem.

Po tem čudežnem dogodku je dr. Lasserre vsako leto do svoje smrti romal v Lurd. Tam pred milostno votlino je klečal in se goreče in iskreno zahvaljeval svoji nebeški Pomočnici.

Češka družina v Ameriki.

Rev. J. Oblak.

P. Assmann S. J., rojak iz nemške Šlezije, pripoveduje o svojem delovanju v Ameriki (Montana): “Železniška družba Northern Pacific ima svoje lastne bolnice za uradnike in delavce. Ena od teh je v Missoula. Tja sem zahajal nekaj mesecev na obiske, navadno trikrat na teden, v nedeljo, v torek in četrtek.

Neki pondeljek popoldne mi je bilo, kakor bi slišal notranji glas: “Pojdi hitro v bolnico, potreben si tam.” Telefoniral sem, če niso morda dospeli novi bolniki. Čeravno sem dobil negativen odgovor, sem vendar šel naravnost v številko 309. Vedel sem, da leži tam mož “brez veroizpovedi”. Strežnica mi je rekla, da bo dotični skoraj umrl. Težka bolezen na srcu in ledvicah je trla bolnika silno. Obraz mu je otekel, da ga ni bilo spoznati. A spoznal sem vendar, da je Slovan. Biti mora Čeh, kajti Poljaki navadno niso brez vere. Pri Čehih pa je večkrat tako: ali apostol ali odpadnik. Ime njegovo je bilo slovansko. Bog daj srečo, sem pozdravil češki. Bolnik je odzdravil s smehljajem tudi češki. V njegovi sobi je bila posebna strežnica, v beli obleki, pa brez običajne čepice na glavi. Hotela je taktno zapustiti sobico. Ker pa nekatera vprašanja rad stavim pred pričami, sem jo prosil, naj bi ostala.

Vprašal sem bolnika: “Ali veste, da ste nevarno bolni?” “Vem”. Gotovo ste katoliško krščeni?” “Da, tudi pri prvem sv. obhajilu sem bil.” “Zakaj ste se potem dali zapisati, da ste brez veroizpovedi?” “Saj pravzaprav nisem brez veroizpovedi, storil sem to, da bi imel mir pred

duhovnikom. Vem, da bi me bil grajal.” “Dragi prijatelj, jaz vas nočem nadlegovati, tudi če bi imeli kaj na vesti.”

Potem sem mu jel pripovedovati o Češki, o lepi Pragi, in na koncu sem mu zapel prvo kitico pesmi: “Kje dom je moj”. Več nisem vedel in znal. S solzami v očeh mi je bolnik segel v roko in vprašal: “Ali bi me ne mogli sprejeti nazaj v cerkev? Tu v tujini še nisem bil v cerkvi, oženil sem se z metodistko, metodistovski pastor naju je poročil. Imam sedem otrok. Samo eden je krščen. Najmlajši ima že trinajst let.”

“Ali smem vprašati, koliko let ima najstarejši?” “Dvajsettri leta.” “Hvala Bogu!” Zadrženo me je gledal bolnik. Pojasnil sem mu: “Poročeni ste torej bili pred letom 1908, vaš zakon je bil sicer v naši cerkvi nedovoljen, a veljaven. Od ekskomunikacije — od izobčenja iz cerkve — vas lahko odvežem. In ko bi imel čast, seznaniti se z vašo gospo, podal bi ji z velikim spoštovanjem roko, da vam je odgojila sedem otrok, ki so nedvomno tako vrli, kakor se mi vi zdite.”

Tedaj je pristopila strežnica in rekla: “Gospod duhovnik, jaz sem njegova žena. Mi živimo v Spokane in prišla sem semkaj, da strážem svojemu možu.” Spoštljivo sem ji segel v roko —. Še pred spovedjo je obljubil Čeh, da bo svoje otroke naprosil, da se dajo poučiti o katoliški veri. Potem sem šel po sv. Rešnjo Telo. Metodistka je pripravila mizo točno po navodilih svojega moža, ki se je še nekaj iz liturgike spominjal. Takoj po sv. obhajilu in sv. maziljenju se je njegovo

zdravstveno stanje zboljšalo tako, da se je zdravnik silno čudil.

Bolnik mi je pokazal pismo enega svojih sinov. Spoštovanje, ljubezen — da tudi zaupanje v Boga se je zrcalilo iz pisma. Prosil sem za njegov naslov in še isti dan sem napisal pismo sedemnajstletnemu študentu. Bolnikovo stanje se je od dne do dne boljšalo. Čez nekaj dni so mi telefonirali iz bolnice: "Tu sta dva otroka Mr. P. Prišla sva z večernim vlakom obiskat ateka, ponoči se zopet odpeljeva. Ali bi mogli z vami govoriti? Ata si to želi."

Nekaj dni pozneje sta me zopet klicala dva druga otroka dobrega Čeha v bolnico; pripovedovala sta mi, da je njun brat na poti domov vso noč bral knjižico kardinala Gibbonsa "Vera na-

Bolniku je šlo čezdalje na bolje, posebne nege in postrežbe ni več potreboval, zato se je žena vrnila za nekaj dni v Spokane. Čez nekaj dni je prišla zopet nazaj. "Na potu v bolnico me je ustavila neka irska gospa: "Greste k gospodu P.?" "Da. Ga li poznate?" "Seveda, pa tudi njegovo soprogo. Vozila sem se z njo od Spokane do Missoula. Na kolodvoru mi je rekla: Peljite me v najbližjo katoliško cerkev. Šla sem z njo v jezuitsko cerkev. Pokleknila je pred tabernakljem ter dolgo molila. Potem si je ogledovala krasni križev pot. Predlagala sem ji, da molive križev pot, razlagala in pojasnjevala sem ji posebe vsako podobo križevega pota. Na koncu je rekla gospa P.: Središče katoliške vere in pobožnosti je Gospod Jezus in njegova Mati

Junijska slika.

ših očetov", in da on in njegova osemnajstletna sestra prosita za pouk v katoliški veri.

"In vidva?" sem ju vprašal. Bil je to oni sedemnajstletni in drug petnajstletni sin. "Da, tudi midva greva." "Predvsem pa je treba moliti, kajti luč vere prihaja od zgoraj." "Moliti? Da, saj delamo to že od otroških let."

Tedaj sem razumel, odkod ta blagoslov božji.

spremlja Njega in nas na poti bolečin. Jaz se bom povrnila v katoliško cerkev. Pred tristo leti, preden so bili metodisti, so bili moji predniki gotovo katoliki."

Medtem sem prišel v bolnico. In iz njenih lastnih ust, kakor tudi iz ust njenega moža sem slišal veselo novico: "Častiti gospod, vera me je zopet ozdravila."

Umor v mestnem gozdiču.

Kakor ogenj se je ta vest razširila po vsem mestu. Trinajstletnega dečka so našli v gozdiču mrtvega, zadušenega z vrhvo. Kdo je bil storilec? Šestnajstletni mladenič, sin dobrih staršev, je storil ta grozni zločin. Čitanje slabih spisov mu je tako zastrupilo dušo, da je čutil neprestano v sebi neki nagon, daj, stori nekaj podobnega ka-

kor junaki v spisih, ki si jih čital. Sam je to priznal sodniku. Dvoje mladih življenj uničenih! Kaj pravim, dvoje? Na tisoč mladih ljudi gineva vsako leto radi slabega tiska. Zato proč s slabim čtivo. Tvoje življenje je tako kratko, in dobrih knjig na svetu toliko, da ti ni vredno in ni časa čitati slabih.

Kako naj bo otroku ime?

P. Hugo.

ZVSAKIM novim muzikantom, ki ga kje dobe, nastane v družini vprašanje: Kako naj bo otroku ime. Za družine, ki hočejo biti malo več, je to vprašanje neredko pravi problem, ki morebiti še kak prepirček izzove, kot v Caharijevi družini, ko se je rodil Mesijev predhodnik. V starem kraju, kjer so jih imeli, in jih po kmetih še imajo, za cele orgljice, je bila in je izbira lažja, četudi ne more biti vsak Janez ali Marička. Saj litanije vseh svetnikov so precej dolge, še daljša Blaznikova pratika, najdaljši pa svetniški imeniki v raznih koledarjih. Tedaj dosti izbire za tiste, ki iščejo svojim otrokom imena med svetniki in ne med kakimi zgodovinskimi "veličinami" ali celo med psi.

Žal, da danes v takozvanih boljših družinah, ki jim je krst le neka stara, a še ne čisto zastarela ceremonija, ni več moderno izbirati za otroke svetniška imena. In ker je vse rajši nobel kot ne, se celo starši, ki še nekaj dajo na vero, pri izbiri imen svojim malim rajši zatekajo v zgodovino ali h kakemu narodnemu junaku svoje dobe, če ne celo v kraljestvo živali. Vsak duhovnik, ki ima že kaj dušnopastirske skušnje za seboj, ve povedati o težavah, ki jih je že imel pri krščenju glede izbire imen.

Neki mlad gospod pripoveduje iz svoje dušnopastirske službe sledeče: Priznati moram, da so moje ovčice v marsikaterem oziru prav dobre. Cerkev je vsako nedeljo polna. Post držijo še po starem, veliko strožje, kot ga Cerkev zdaj zahteva. Ko sem nekomu dejal, da se ni dolžan postiti, me je začudeno pogledal in dejal: "Kaj še vi me od posta odvrčate, ki bi me morali k temu priganjati?"

Imajo pa ti ljudje svoje muhe. Tako je pred kratkim nekdo prinesel h krstu. Ko ga vprašam, kako naj bo otroku ime, se je odrezal, naj ga krstim na ime Nabuhodonozor. Na pripombo, da to ni primerno ime, protestira: "Kako ne, saj je vendar v sv. pismu." — "Je že res, dragi mož," mu pravim, "da je to svetopisemsko ime. A tudi Judež Iškarijot je v sv. pismu. In Nabuhodonozor ni bil dosti boljši kot on. Otroku bo pozneje zasmehovan, če bi ga na to ime krstil." Mož je bil razorožen. Ker je bilo to v sredi marca, sem mu svetoval, naj bi bil Jožef, za Jezusom in Marijo najlepše svetopisemsko ime. Malo nerad, a vendar se je udal, ker kakega drugega imena slučajno ni imel v rezervi.

V drugem slučaju so prinesli h krstu deklco. Na vprašanje, na kako ime naj bi jo krstili,

pravijo, da je želja matere, da bi bila Simfonija. Ko jim povem, da je to ime vzeto iz muzike, ne pa iz seznama svetnikov, mi odgovore: "Prav to mati hoče. Nedavno tega je bila v mestu in tam je slišala o neki simfoniji. Tako se ji je to ime dopadlo, da je sklenila, prva hčerka, ki jo bom dobila mora biti Simfonija." "Vse lepo," jim prigovarjam, "a meni ni znana svetnica tega imena. Mi smemo kršćevati samo na svetniška imena. Imamo svetnico Simforozo, ne pa Simfonijo. Vsaj kako drugo svetniško ime mora imeti spredaj, če že hočete, da mora biti Simfonija, n. pr. Blanka (bela) ali Klara (jasna) Simfonija." Po kratkem premisleku se odločijo za Klaro Simfonijo, ker če bi bila Blanka (bela) Simfonija, bi se ji smejali. Bila je namreč brunetka.

Splošno znan je tretji slučaj. Neka družina je dobila princa naslednika. Starši so bili mnenja, da se zanj že spodobi kako nenavadno ime. Drugi, ki še pridejo, naj bodo Janezi, Jožeti, Maričke, France itd., princ prestolonaslednik mora biti pa kaj drugega. Kaj, to bodo gospod najboljše izbrali. Na vprašanje kako mu bodi ime, pravi oče, da to prepusti gospodu. Samo to si izgovori, da ne bo vsakdanje ime. Duhovnik jih nekaj našteje, a ker nobeden ni posebno ugaljal, mu ponudi litanije vseh svetnikov. Izbira je bila takoj gotova: Kyrie eleison naj bo.

Čemu take novotarije? Otroku vendar ne dobi pri sv. krstu imena samo zato, da bi se v življenju z njim postavljaj. Tudi le zato ne, da bi se ločil od drugih kot razni sultani, filaksi, hektorji in drugi pubiji. Božjemu otroku pristojna svetniško ime, ker smo otroci svetnikov. Da bo otrok tak tudi ostal, potrebuje nebeskega zaščitnika in priprošnjika ter živega vzora, ki naj bi ga v življenju skušal kolikor moč dobro posneti. Zato sv. cerkev zapoveduje, naj se otroci kršćujejo samo na svetniška imena. Nikjer pa ni rečeno, naj bojo Kranjci sami Janezi in Maričke, Hrvati sami Juraji in Ružice. Saj imamo vendar velikansko izbiro. Življenje svetnikov jih vsebuje najmanj 365. In ne samo imen, ampak tudi daljši ali krajši opis njih bogoljubnega življenja in stremljenja. Če se vam ta imena zde prevsakdanja, sezite po svetniškem imeniku, ob katerem vam bo izbira naravnost težka, tako, da bote imeli skušnjave, jih več izbrati. Bolj v duhu Cerkve je vsekako izbrati ime takega svetnika, o katerem je kaj več znanega. Otroku mora poznati svojega vzornika, da ga more posnemati in

si tako nakloniti njegovo varstvo. Lepa krščanska navada ponekod je, da dobi otrok za prvo sv. obhajilo v dar življenjepis svojega patrona, z naročilom, naj ga vsako leto vsaj enkrat prebere in si zlasti za njegov in svoj god njegovo vzvišeno podobo v spomin pokliče. Ako o izbranem patronu ni družega znano kot ime, je to kajpada nemogoče. Mnogo takih sploh ne ve, kedaj imajo svoj god.

Sicer pa danes tudi ni več moderno prazno-

vati godovni, ampak rojstni dan. Moderno res ni, zato je pa bolj krščansko. Obžalovanja je vredno, da so katoliški starši take opice, ki slepo posnemajo Jude, brezverce in protestante ter z njimi praznujejo rojstni, ne krstni in godovni dan svojih otrok. Komur je dan, ko se je za ta svet rodil svetejši, kot dan ko je bil prevojen v božjega otroka, ta pač ne zna ceniti milosti sv. krsta. Ni čuda, da imamo toliko krščenih paganov in Judov.

Tudi ta je bila po božji podobi!

P. Bernard O. F. M.

LUČAJ je menda nanesel, kali, da sem mi-gogrede potrkal na tista vrata in se namenil, da napravim kratek obisk. Kot star in dober znanec sem bil seveda dobrodošel in prav prijazno sprejet.

Gospa Jennie me je odvedla v sprejemno sobo in mi ukazala, naj sedem. Brez ovinkov mi je rekla:

"Veste, kaj sem ravno delala? Brala sem v Ave Mariji vaš spis, ki ima naslov: Po božji podobi. Ko sem prebrala tisto reč v februarški številki, nisem vedela, da se bo še nadaljevalo. Nič ni bilo zapisano ob koncu: dalje prihodnjč ali kaj podobnega. Morala se je pač narediti majhna pomota. Ko sem torej tako brala tisto v februarški številki, se mi ni zdelo nič posebnega. V marčevi in aprilski številki sem pa brala nadaljevanje in konec, potem sem pa morala še enkrat poiskati februarško in sem brala od kraja. Sedaj imam vso vsebino jasno pred seboj in moram reči, da se prav lepo bere in poučno je."

"Veseli me, da ste našli kaj dobrega v tistem spisu."

"Da, prav rada berem o takih in podobnih duševnih bojih. Ali pa bi morala reči: o duhovnih bojih. To bo menda še bolj prav. Mislim, da ima vsak človek take in podobne boje. Včasih sam s seboj, včasih tudi z Bogom. Samo premalo časa si vzamemo, da bi jih tako natančno pregledali, kot jih je pregledala Milka, oziroma kot ste jih vi zanjo pregledali v tistem spisu. Ko človek bere take reči, se čuti olajšanega in samega sebe bolj razume."

"Imate prav, gospa. Samega sebe bolj razumemo, če moremo včasih pogledati v dušo drugega človeka. Natančneje opazovanje nam pokaže, da smo koncem konca vsi ljudje po svojem notranjem ustroju precej enaki. Vsak ima svoje boje in notranje nemire, pa naj bo slaboten grešnik ali močan svetnik. Gre le za to, kako vsak

svoje boje premaguje in si notranje težkoče rešuje."

"Da. Branje o Milki mi je razodelo, da moram skrbno opazovati in pretehtavati vse, kar se godi v meni in okoli mene. Če sem površna in živim brez misli, takorekoč tjavendan, se mi zdi marsikaj težko in neumljivo, kar prav za prav ni."

Samo pokimal sem in čakal, da se pogovor obrne na kaj drugega. Pa se ni obrnil.

"Vidite, Father, jaz imam tudi svoje notranje boje in težkoče. Da tako rečem: imam svojo vojsko z Bogom. Malo drugačna je ta moja vojska od Milkine, vendar zopet na svoj način njeni podobna. Ne vem, morda vas bo dolgočasilo, če vam o tem pripovedujem?"

"Nikakor ne, gospa! Prav zanimalo me bo. Ako mi zaupate, kar na dan z besedo!"

Prišla je nekoliko v zadrego in se je ododkajljala. Potem je začela z bolj tihim glasom.

"Vidite, pravijo, da Bog naše goreče molitve vedno usliši. Tako učite tudi vi, kajne? Glejte, jaz pa že leta in leta tako iskreno molim za to, da bi mi Bog dal sinčka, pa vse kaže, da molim zastonj in ne bom nikoli uslišana. Cele potoke solz sem že pomešala med svoje molitve, pa. . ."

Tudi pred menoj je skoraj zajokala. Sprevidel sem, da moram biti zelo obziren. Njena duša je bila globoko ranjena.

"Gospa, saj pa tudi veste, kako nadalje uči katoliški nauk o molitvi. Bog res vedno usliši, toda ne vedno tako, kot bi si mi želeli. On naprej dobro vidi, da bi tisto, za kar prosimo, ne bilo vedno nam v korist. Zato nam nakloni kaj drugega namesto tistega, za kar smo prosili. Ali ne morete reči tudi glede same sebe, da vam je Bog na drug način povrnil vaše molitve?"

"O, da! Drugače je Bog do mene zelo zelo dober. Toda kar ne morem uvideti, zakaj me glede te moje posebne prošnje ne usliši. Je že

mogoče res, da bi ne bilo dobro zame, če bi me uslišal. Ampak saj bi bilo po tem na meni, da trpim, če bi ne bilo kaj prav. Zavedam se, da ni lepo od mene, ko se za to reč tako borim z Bogom. Bolj vdana in ponižna bi morala biti. Pa ne vem, če se bo tudi meni kedaj na poseben način razodelo moje nerazumevanje. Tako kot se je Milki. Rada bi, da bi se. . .”

Umolknila je in tudi jaz nisem imel časa, da bi kaj pripomnil. Zakaj v tistem hipu je zapel zvonec pri hišnih vratih. Gospa je bila naenkrat zopet vsa sama pri sebi. Dvignila se je in šla odpirat s krepkim in zavednim korakom. Tako stopa k vratom hišna gospodinja, ki se ima pokazati neznanemu obiskovavcu.

Pred vrati je stal popoten človek. Potožil je, da nima dela, da je lačen in bi rad kakšen groš. Slišal sem njene besede:

“Lačni ste, pravite? Zavijte okoli ogle in stopite v kuhinjo. Se bo že kaj dobilo za vas.”

Vrnila se je in pripomnila:

“Veste, takim-le ljudem nič rada ne dajem vbogajme v denarju, čeprav ga imajo navadno rajši ko krožnik juhe. Nikoli nisi gotov, če ne bo prosjak denarja zapil, namesto da bi si kupil prigrizek. Oprostite me za trenotek.”

Odšla je v kuhinjo in postregla popotnemu.

Ko se je vrnila, sem jo nagovoril, preden je sama kaj rekla.

“Gospa, zelo prav ste rekli poprej. Zavedate se, da takemu-le človeku krožnik juhe ne bo škodoval. Kos drobiža bi mu pa utegnil škodovati, čeprav je potreben in lačen. Sodim, da je prišel prav v tem hipu za vas trenotek, ko si boste razvoljala svojo vojsko z Bogom — kakor je prišel za Milko, da si je razvoljala svojo.”

Tako začudeno me je gledala, da je še sesti pozabila. Nastal je kratek odmor — v njeni duši so se kresale misli. Končno je dejala:

“Saj res! Kdo bi si bil mislil! Tolikokrat sem že tako-le naredila, pa nisem pomislila, da tudi jaz delam — po božji podobi! Sedaj pa res razumem in ne bom več nič huda na Boga, ko me noče uslišati.”

“Dovolite, da vas popravim. Ne da bi vas Bog ne hotel uslišati. Ampak uslišuje vas na drug način kot bi vi hoteli. Saj ste tudi vi tega popotnega siromaka drugače uslišali kot si je sam želel. Da, ravnali ste po božji podobi — če se sme veliko primerjati z majhnim.”

“Da, da! Tako bi bila morala reči. Glejte si no! Koliko bi se človek lahko sproti in celo sam od sebe naučil, če bi imel vedno odprte — dušne oči!”

Kjer je vera še mlada . . .

P. Hugo.

VERA je prav za prav vedno mlada. Saj kar je božjega se ne stara, kot Bog ne. Verniki se starajo in pešajo v veri, vera ne. In ta verski merazem, ostarelost se opaža zlasti pri narodih, ki so že stoletja, morda že drugo tisočletje, krščanski, katoliški. Po času soditi bi morala njih vera imeti globlje in močnejše korenine kot onih, ki so šele pred kratkim prišli iz pagan-ske teme na evangeljsko sonce. V resnici je navadno ravno narobe. Kristjani, katoličani s sto in sto letno krščansko, katoliško tradicijo, prodajajo vero za skledico leče, če jim ni vzorec brez vrednosti. Kristjani, katoličani pa, ki jim je sonce resnice takorekoč šele včeraj posijalo, je niti za ceno lastne mučeniške krvi nimajo naprodaj. V dokaz moči še mlade vere nekaj dokazov izza takozvane boksarske vstaje na Kitajskem l. 1900. Zajeti so iz najzanesljivejšega živega kitajskega vira.

Prošlega 23. febr. je bila v materini hiši “Sester božje previdnosti” v St. Mary of the Wood, Ind. med drugimi novicinjami preoblečena tudi Miss Mary Mah in dobila redovno ime S. Bernar-

deta. Ona je rojena Kitajka. Zibelka ji je tekla v bivšem glavnem mestu Kitajske, Peking. Tam je preživela tudi svojo mladost. Ko dovrši svoj novicijat, se bo zopet tja povrnila. Ker ima šele 21 let, kajpada ni bila sama priča grozot boksarske vstaje. Le njeni starši, ki so jo preživeli, so ji pripovedovali o strahotah tistih dni. Več njenih sorodnikov je umrlo mučeniške smrti. Poslušajmo, kaj nam ve S. Bernardeta povedati o njih mučeništvu.

Poleti 1900, tako pripoveduje, so boksarji ali “Bratje združenih pesti”, kot so se sami nazivali, napadli Peking in ga zavzeli. Njih glavni plen, ki so ga pred vsem iskali, so bili tujci in kristjani. Nekaj rodov njene družine in sorodnikov je bilo že krščanskih. Med drugimi stari oče in mati, tako od očetove kot od materine strani.

Ko je stari oče od očetove strani slišal za čem boksarji pred vsem stičejo, je takoj potrebno ukrenil za varstvo svoje družine. Sam s tremi sinovi 4, 7, 10 let starimi je sklenil ostati doma skrit. Ženo s hčerkami pa je poslal na misijonsko postajo, ker je upal, da bodo tam še najbolj

zavarovane. Minili so trije dnevi mučnega pričakovanja, kaj pride. Nato ga je začelo skrbeti, kaj je z ženo in hčerkami, o katerih ni dobil nikakih vesti. Poleg tega je imel zraven sebe še nekega nezavednega izdajavca. Ta je bil njegov štiriletni Benjaminček. Ker mamice le predolgo ni bilo od nikoder, je začel jokati in jo neprestano klicati.

Očetu ni kazalo drugega, kot pobasati malčke in iti za materjo na misijonsko postajo. Nekega zgodnjega jutra, ko so bile mestne ulice še precej mrtve, dvigne Benjaminčka iz posteljice, ga vzame v naročje, ostala dva ob stran in jo po najbližnji poti mahne proti misijonski postaji. Ne navadni čas in naglica je pa malega izdajavčka še bolj iz tira spravila. Nekaj ga je še posebno begalo. Pobožna mamica ga je že naučila, da mora vsako jutro najprej moliti. To jutro pa ni imel časa. Med potjo se je spomnil, da še ni molil svoje jutranje molitve. Zato je vso pot jokal in venomer ponavljal: "Vi me niste pustili moliti! Jaz moram najprej moliti! Brez molitve ne grem nikamor! Mamica mi je rekla, da ne smem iti!"

Njegovo kričanje in protestiranje, da brez molitve ne gre nikamor, je vzbudilo pozornost neke mimoidoče gruče boksarjev. Vstavijo jih in vprašajo, kam vendar tako zgodaj. Prav takrat preplašeni malček še odločneje izjavi, da brez molitve ne gre nikamor.

"A tako," jih nahruli eden, "vi ste kristjani, pa bi radi pete odnesli!"

"Da, kristjani smo," odkritosrčno potrди oče.

"Kristjani smo, kristjani!" pristavi starejši sinček.

"Zadosti vemo!" hladnokrvno odvrne boksar.

V naslednjem trenutku se zablistajo meči. V par minutah so vse tri mučeniške žrtve razsekane ležale v obcestnem grabnu.

Mati S. Bernardete je bila takrat desetletna deklica. Dom njenih staršev je bil v bližini onega starega očeta-mučenca. Oče te družine je pa ravno nasprotno naredil, ko so boksarji vprizorili lov na kristjane. Sam s sinovi je šel od doma. Ženo in hčerke pa je pustil doma, ker je menil, da bode to boljše. Te se pa doma niso čutile varne, ampak so sklenile, da hočejo v varnejše zavetje misijonske postaje. A treba se je bilo urno obrniti, ker boksarji so jim bili že za petami. Mati S. Bernardete, Barbara, ko je videla nevarnost, je stekla zadaj za hišo in splezala na košato drevo in se tam skrila v njegovem žlaborju. Skri-vališče je bilo res kot nalašč. A tudi ona bi bila kmalu izdana. Domač psiček, s katerim sta bila

posebno prijatelja, je tekel za njo. In ko mu je ušla na drevo, kot že tolikrat, je spodaj tekal sem tja, gledal gori in lajal. Vendar boksarjem ni prišlo na misel, da bi preganjal kako človeško ptico.

Celih 12 ur je v smrtnem strahu preždel v žlaborju. Ko je bližnja nevarnost minila, je previdno oprezujoč splezala doli in se zopet v hiši skrila. Toda kaj je hotela sama doma, desetletni otrok. Ko je mislila, da je pot že varna, je odšla za materjo in sestro na misijonsko postajo. Revica niti slutila ni, da je že sirota brez matere.

Ko je mati s starejšo 15 letno Tereziko, pravo krasotico, ter z mnogimi drugimi vred hitela proti misijonski postaji, jim boksarji zastavijo pot. Voditelj jih naruli: "Ste kristjani?" Naši dve begunki, Barbara in njena hčerka Terezika, ki ste bile med zadnjimi, sicer niste slišali, kaj so prvi odgovorili. A da tudi oni niso tajili, kaj so, ste lahko videli. Meči so se jeli bliskati in glave so vse križem letele. Terezika je obstala kot okamenela. Mati jo zgrabi in porine v vežo najbližje hiše. Dotična družina je bila paganska, a slučajno prijateljska. Žal, da se to prijateljstvo v tej skrajni sili ni izkazalo. Gospodinja, menda v strahu za lastno družino, je stopila na prag in zaklicala boksarjem: "Pojte notri, tu imamo krščansko mater in njeno hčerko!" Boksar sledi pozivu z dvignjenim mečem. Ko zagleda lepo Tereziko osupne. Divji srd se mu ublaži. Meč omahne.

"Ti dekle si prelepo, da bi te poslal za drugimi v smrt. Reci, da nisi kristjana!"

"A sem kristjana!" pravi vzravnan Terezika.

"Pa tako lepa deklica! Ti moraš z menoj in kar boš hotela, ti bom dal!"

"In kaj mi boš dal, če ne grem s teboj?"

"To, kar drugim! Pojdi tedaj z menoj!"

"Ne, ne grem s teboj! Rajši umrjem! Udaril! Kristjana sem!"

Meč se zablika in roka Terezikina odsekana nad komolcem pade na tla.

"No, ali si še kristjana?"

"Še!"

Meč se drugič zablika in druga njena roka odleti. Ona se zgrudi v mlako lastne krvi. Mati nekoliko oddaljena je morala vse to gledati.

"Smem še nečesa prositi, preden umrjem," pravi tiho Terezika.

"Kaj želiš, dekle?", odvrne boksar. "Bi morda rada živela brez rok?"

"Ne, ne, samo s svojo mamó bi še rada govorila!"

"Ni mogoče!"

Terezika s težavo in počasi zmoli kesanje. Meč še enkrat zasika in njena glava je odletela. Takoj nato plane še k njeni materi in ji brez

vsake besede odseka glavo.

Da, da, take junake in junakinje srečavamo le tam, kjer je vera še mlada.

Bodimo katoliški!

Fr. Tarzicij, O. F. M., Maribor.

NACIJONALIZEM.

Nacijonalizem se širi z vso silo. Temu se ne čudimo. Saj udarja na plemenite strune. Zmeda je velika. Omahujejo celo taki, ki cerkev ljubijo. Vprašujoče se ozirajo k svoji materi: "Cerkev, kaj praviš ti?"

Narod, rod, država, so dejstva, ki jih je Bog ustvaril. V to je kristjan vrojen. Iz tega črpa moč. Zato je že iz hvaležnosti ljubezen do domovine dolžnost.

Za kristjana ni domovinska ljubezen samo živijo klic in nošnja uniforme, ampak je zvestoba in požrtvovalnost, tako v dobrih kakor tudi v slabih dneh. Domovinska ljubezen je čednost. Tako uči cerkev in tako jo gojijo njeni otroci.

Kristjani smo. In ker dajemo domovini to, kar je njenega, priznamo tudi drugim narodom njihove pravice. Pravica je nad močjo. Slepo oboževanje lastnega naroda, brezobzirni napuh, ki druge prezira, je poganstvo. Tu mi ne sodelujemo.

Velika je domovina in njena zadeva. Še večji je Bog in njegove zadeve. Zato mi kot katoliki zavračamo narodno cerkev. Kristusova cerkev je vesoljna, ustanovljena za vse narode. Papež nam ni inozemec, ampak od Boga postavljen predstojnik vseh vernih.

Zato mi katoliki zavračamo, da bi bila cerkev državi podložna. Ona ima od Boga ji dano nalogo, voditi duše v večno življenje. Tu policija nima nič govoriti, ker pa vendarle to mnogokje dela in prepoveduje duhovnikom brez dovoljenja državne oblasti opravljati božjo službo, pridigati in deliti svete zakramente, zadepe seveda povsod na oster odpor katoliškega ljudstva. Boga moramo bolj poslušati kakor ljudi.

Katoliki ljubimo svojo domovino pristržno in iskreno. Toda malik nam ona ni in nikdar ne bo. Pred tem nas čuva cerkev. Ne utruj se spominjati nas na to-le: "Vaša prava domovina je zgoraj v luči. Dajte državi, kar je njenega, a dajte tudi Bogu, kar je njegovega!"

SOVRAŠTVO.

"Velika, sveta, katoliška cerkev! Ti učiš nedolžnega otroka sklepati roki in vlivaš upanje v srce največjega zločinca, ti brišeš pot z delavčevega čela in svetiš z lučjo vere v samotno celico znanstvenika, ti polagaš svojo blagoslavljajočo roko na naša umirajoča srca ter zasajaš na naše gomile znamenje upanja, križ. In če so naša telesa že dolgo v grobovih ter se nas nihče več ne spominja, nas ti ne pozabiš, ti moliš za nas. Sveta, katoliška cerkev, h komu naj gremo? Samo ti imaš besede večnega življenja." (Hettinger)

Toda vsi tako ne mislijo. Mnogi cerkve ne spoštujejo. Taki, ki je ne poznajo, ki so izgubili smisel za nadnaravno. Mnogi jo celo sovražijo, jo napadajo, sramote in obrekujejo. Kjer imajo ti sovražniki moč, tam trpi cerkev preganjanje. Rusija nam je za to dokaz. Za duhovnike ima kroglice, ječe, glad, za vernike pa sramotenje in preganjanje. Rušijo cerkve, onečaščujejo praznike, razdirajo zakon, pohujšujejo srca otrok. V Rusiji divja satan proti cerkvi.

Odkod to nebrzdano sovraštvo proti cerkvi? Že v dobi Jezusovega življenja najdemo vire. Penč se od jeze in pesti stiskajoč so stali Judje pred Jezusom ter kričali: "Kamenjamo te, ker se delaš Boga, ko si človek." (Jan. 10, 32) Judje niso mogli prenesti, da bi bil Jezus več kot oni. Zato niso mirovali in odnehali, dokler ni na križu izkrvavel. Cerkev je Kristusovo kraljestvo med ljudmi, božje med človeškim. Tega pa otroci sveta ne morejo prenesti. Nihče ne sme biti nad njimi. Zato sovražijo, sramotijo in preganjajo cerkev.

Sovraštvo do naše cerkve nam utrjuje vero. Dokazuje nam namreč, da cerkev ni od sveta, ampak od Boga. Kako govori Gospod? "Ako vas svet sovraži, vedite, da je mene sovražil prej ko vas. Ko bi bili vi od sveta, bi svet svoje ljubil. Ker pa niste od sveta, temveč sem vas jaz od sveta odbral, zato vas svet sovraži." (Jan. 15, 18-20)

NEPREMAGLJIVA.

Med nami so strahopetneži, ki vidijo vse le črno. Bojazljivci, ki vpričo sedanjega preganjanja prerokujejo najhujše. Ali taki zajci ne poznajo cerkvene zgodovine?

Satan je z vsem svojim peklom dvatisoč let skušal uničiti cerkev božjo, pa ni nič dosegel, bodo toraj današnji človeški pritlikavci kaj dosegli?

Bog sam ve, kolikokrat je državna sila že omajala cerkev. Tekli so potoki krvi in solza. Vsak drugi papež je bil odstavljen, pregnan ali umorjen (171 krat). In uspeh? Še vsakokrat je trpljenje mučencev postalo triumf za cerkev.

Vedno znova so se učenjaki čutili vzvišene nad vero cerkve ter so jo bili v obraz, kot nekoč hlapci zvezanega Kristusa. Pa so že davno segnili v grobovih, a cerkev živi dalje.

V njenem lastnem naročju so vstali sovražniki: slabosti predstojnikov in otrok, krivoverci.

Pa tudi ti niso cerkve uničili. Božja moč je odstranila strup iz njenega organizma in reformirala od nog do glave.

Napadati cerkev morejo, zmagati pa ne. "Peklenska vrata je ne bodo premagala." (Mat. 16, 18) Da se današnji bevškači in hujskači ne učijo tega iz zgodovine! Noben Dioklecijan, noben Napoleon in noben Lenin ne bo uničil cerkve. V cerkvi je Kristus. Kristus je Bog. Kdo je kakor Bog?

Nam pa napolnjuje duše veselo in trdno zaupanje. Kakor je bilo v preteklosti, tako bo tudi v bodoče: Katoliška cerkev je nepremagljiva in vedno zmagovita. Ob skali katoliške cerkve si nasprotniki razbijajo glave. Pa trmoglavo zopet vstajajo, češ, sedaj pa zares! Sedaj prav resno z vso gotovostjo! Naj le napadajo, sovražijo, preganjajo, sedaj prav zares!

BODIMO KATOLIŠKI!

Poslušajte vsi! Vesel kličem v svet: "Katoličan sem in katoličan hočem ostati."

Vi se smejete in se mi rogate. Poslušajte še enkrat: "Katoličan sem in katoličan hočem ostati!" Da sem katoliški, je moje bogastvo, moj ponos in moja čast. Tega zaklada mi ne nadomesti ves svet.

Katoličanstvo je moja znanost. Tu stojim na skali. Kristus sam je postavil cerkev za temelj in steber resnice. Njo in samo njo poslušam. Nobena sila sveta, noben satan pekla mi ne bo vere moje cerkve iztrgal iz srca.

Katoličanstvo je moja ljubezen. Ker ljubim Kristusa, ljubim tudi njegovo nevesto, katoliško cerkev. In merilo moje ljubezni? Večja mora biti moja ljubezen, kakor sovraštvo njenih nasprotnikov. Z vso močjo se hočem žrtvovati za cerkev po vzgledu Kristusovem. Vsaka kapljica moje krvi, vsa moč moje duše pripada tebi, vročeljubljena, katoliška cerkev!

Mati, dana mi od neba, vse častne naslove sveta, vse čestitke svojega srca obračam nate! Ti moja kraljica, ti božja nevesta.

KATOLIŠKI SKOZI IN SKOZI!

Drugačen hočem biti kot so drugi. Jaz ostanim jaz, katoliški skozi in skozi, radikalno katoliški. Katoliška rasa, katoliški skozi in skozi.

Moja cerkev je kraljestvo božjega, nadnaravnega. V ta nadnaravni red me je povzdignila pri svetem krstu in me naredila otroka božjega. Zato hočem kot božji otrok živeti in umreti. Bog mi mora biti prvo in zadnje. K njemu se zatekam v vsem, kar mi vznemirja srce. V njegovo večno resnico verujem neomahljivo trdno. Njegovim postavam se pokorim rad. Iz njegovih svetih zakramentov črpam moči za božje življenje. Kot nadnaravni človek hočem živeti, kot dejanski katoličan, kot najboljši katoličan, katoličan skozi in skozi. Bogu in cerkvi v čast. Jaz sem kriv, da moji materi vedno očitajo: so li tvoji otroci boljše od nas? Mnogi izmed nas so s svojim življenjem drugim v pohujšanje. Jaz pa hočem biti živo izpričevalo svoje cerkve, hočem ji biti v čast!

Biti hočem bojevnik. Moja cerkev je vojskujoča se cerkev. Če se do zdaj nisem bojeval, sem strahopetnež in bojazlivec. Sveto olje, s katerim me je škof mazilil za vojaka Kristusovega, naj mi bo kakor vžgano znamenje. Nihče naj se ne drzne v moji navzočnosti sramotiti tebe, mati! Kdor napada tebe, napada mene in bo spoznal, da tvoji otroci niso nakovalo, ampak kladio. In naskakovati hočem. To naj mi bo veselje! Kristusa hočem oznanjevati. Svojo cerkev povsod razširjati. Oh, ko bi mogel ves svet pridobiti za Kristusa in njegovo cerkev!

Prijatelj, čas je za napad! Strohnelo in propadlo leži pred nami brezverstvo. Svet je poskušal brez Kristusa in cerkve, pa se je žalostno razbil. Zmaga bo naša, če le gremo v boj s čistim pogledom, z navdušenim srcem, katoliški skozi in skozi. Kristus, naš voditelj, naprej! Mi za njim! Bog tako hoče!

Marija -- Kraljica misijonov.

Rev. Filipič Janez, Krško.

TRI stvari so prav posebno v življenju Marijinem, ki nam vtemeljujejo naslov: Marija — Kraljica misijonov, namreč dejstvo, da je Marija mati največjega misijonarja Jezusa Kristusa, dalje zopet dejstvo, da je bila Marija osebno soudeležena na misijonskem delu pri mladi cerkvi Kristusovi takoj po njegovi smrti in končno zopet dejstvo, da je Marija srednica vseh milosti. Uprav nadnaravna milost pa je najbistvenejši in najnujnejši pogoj vspešnega misijonskega dela. Pa pogledimo te trditve nekoliko podrobneje z namenom, da tem bolj spoznamo življenje Matere božje in jo ob tem spoznanju še bolj vzljubimo, na drugi

nas je ljubil in nas v svoji krvi opral naših grehov. On, ki ni poznal greha, je vzel radi nas prokletstvo greha nase, da nas je rešil božjega prokletstva. On, ki je bil Bog je postal radi nas ubog, da smo po njem obogateli tako, da nam ne manjka nobena milost. Nismo odkupljeni z zlatom, in srebrom, ampak drugoceno krvjo J. Kr. kot neodmažavanega Jagnjeta.

Da! J. Kr. je Jagnje božje, ki je za nas izkrvavelo na križu in se še vedno daruje na naših altarjih.

Toda: Kdo pa je bil tisti, ki je privolil v njegovo smrt? Kdo pa je bil tisti, ki je pretrpel v svojem srcu na duhoven način vse to, kar je Kristus pretrpel na svojem telesu na križu? Ali ni bila njegova in naša mati Marija? O da! Že njene besede, "zgori se mi po tvoji besedi" so bile kakor skrivnostni meč, s katerimi je privolila v njegovo smrt na križu.

Resnično! Marijo srečamo že ob zibelki krščanstva. V njenem naročju se je hotel Kristus predstaviti svetu. Ona je bila, ki nam ga je rodila, vzgojila, varovala, pripravila kot Jagnje v odrešilno smrt.

Marija je dobro poznala življenjsko nalogo svojega sina na zemlji. O tem sta se mati in sin za časa svojega nazareškega življenja večkrat pogovarjala, v te namene molila, pa tudi svoje bridkosti darovala. In ko je odšel božji Sin na svojo misijonsko pot v javno življenje, sta občutila Marija in Jezus vso ono bridkost, ki jo občutijo matere misijonarjev pri njihovem odhodu v misijonske postaje. — In ko je Jezus misijonaril, ga je Marija spremljala vsaj v duhu na njegovih misijonskih potih. Veselila se je vspehov njegovega delovanja, žalostila, ko je slišala o njegovih nasprotnikih, s svetimi željami in pobožno molitvijo je sledila vsakemu njegovemu koraku. Končno je šla z njim na goro Kalvarijo, kjer je pod križem vztrajala ob njegovi mučniški smrti za rešitev duš prav do zadnjega zdihljaja njegove duše.

Jezusove zadeve so tudi njene zadeve. Če pa je tako ali bi mogli kot njeni častivci biti brezbrizni napram misijonskemu delu! Nikakor! Kakor so Jezusove zadeve njene, tako morajo biti njene tudi naše in s tem tudi misijonsko delovanje naša velika zadeva.

II.

Pa pojdemo dalje! Tesna vez med Marijo in misijoni nam odseva tudi iz dejstva, da je bila Marija že pri mladi Kristusovi Cerkvi osebno prizadeta kot misijonska sodelavka in to na trojen način: Z zglodom, besedo in varstvom.

Najprej z zglodom. Kot mati je čuvala nad mlado Kristusovo Cerkvijo. Mati moli, prejema sv. zakramente in uči tega tudi svoje otroke. In prav to opazujemo pri Mariji po smrti Gospodovi. Z apostoli in verniki hodi v svetišče in shodnice, prepeva svete psalme. Z vso vne- mo se posebej sredi vernikov udeležuje daritve sv. maše. S kolikim spoštovanjem, ljubeznijo in gorečnostjo je prejemala vsak dan presveto evharistijo! Kako je njen zgle- spodbujal tudi vernike k največji pobožnosti ob času daritve in zlasti sv. obhajila.

Marija pa sodeluje pri mladi Kristusovi Cerkvi tudi z besedo kot oznanjevalka Jezusovega življenja, zlasti na- pram evangelistom. Iz sv. pisma spoznamo, da so se v svojih evangelijskih poročilih naslanjali vsi apostoli — pred vsem sv. Luka in sv. Janez — na pripovedovanje Matere

strani pa tudi kot njeni vneta častivci napravimo sklep, da hočemo uprav iz ljubezni do Matere božje z vso vne- mo speševati razširjanje božjega kraljestva med pagani.

I.

Marija je torej mati največjega misijonarja Jezusa Kristusa. Eden je srednik med Bogom in ljudmi naš go- spod Jezus Kristus, ki je od vekomaj Bog in si je v času privzel tudi človeško naravo; dušo in telo, da je mogel re- šiti človeštvo večnega pogubljenja. On je sprava za naše grehe, pa nele za naše, ampak za grehe vsega sveta. On

božje posebej o skrivnostih mladih let Jezusovih, katere skrivnosti je Marija varovala v svojem srcu. Kako močno je vplivala pri spisovanju sv. evangelija zlasti na sv. apostola Janeza. Noben apostol se namreč ni tako visoko dvignil v pojmovanju božanstva Kristusovega kot ravno sv. Janez, to je tisti učencec, kateremu je Kristus Marijo izročil v varstvo.

Marija pa je stala mladi Cerkev Kristusovi ob strani tudi kot misijonarka-tolažnica. Veselo se je jelo širiti kraljestvo Kristusovo po zemlji takoj po njegovi smrti. Peter sprejme prve pagane v Cerkev, Antiohija, bogato mesto, obeta bogato duhovno žetev, že so odšli apostoli-misijonarji nad vse strani. . . A glej! Kmalu se pojavi tudi odpor napram njihovem delovanju. Sovrašstvo, ki so ga Judje gojili napram Kristusu, preneso na njegovo skrivnostno telo, na njegovo Cerkev. Apostole bičajo in jih zanosno pro, Štefana kamenjajo, Jakoba obglavijo, proti Damasku hiti s svojimi spremljevalci besen Kristusov sovražnik Sahiti, kateremu Gospod sam kliče: "Savel, Savel, zakaj me vel, kateremu Gospod sam kliče: "Savel, Savel, zakaj me preganjaš?" — Povsod se dviga zoper Cerkev Kristusovo nasprotstvo, od vseh strani prihajajo pretresujoče novice o mučenju in zapiranju Kristjanov in tedaj v strahu zatrepeta mlada Cerkev Kristusova. Toda klone ne. Zakaj ob strani ji stoji tudi ob teh bridkosti polnih urah močna žena Marija. Sama živi globoko versko življenje, jasno pojmuje zakon božje ekonomije, da brez preliivanja krvi ni odpuščanja in ni rešitve duš, zato vztraja in nele da sama ne puščanja in ni rešitve duš, zato vztraja in nele da sama ne puščanja, še druge bodri in dviga. Dih njene v Bogu zasiklone, drane duše objema v njeni navzočnosti tudi srca vernikov in iz njenih besedi kaplja v ranjene duše obilna tolažba. Ob Mariji spoznajo kristjani, je bilo potrebno, da je Sin potrebno, da gredo tudi sami isto pot. Kajpada, da Marija tudi prosji in sicer goreče prosji svojega Sina, naj mu preokrajša uro preizkušnje.

Zares! Življenje Marijino nam razkriva resnico, da je Marija bila soudeležena pri misijonskih naporih prve Cerkve Kristusove. Po pravici jo smemo imenovati, kraljico apostolov in evangelistov, pa jo smemo tudi nazivati kraljico misijonarjev. Po svojem deležu misijonskega vdejetovanja pri mladi Cerkev Kristusovi, je postala z gledateljstvom in požrtvovalnosti vsem misijonskim delavcem.

III.

Pojdimo še dalje. Marija je prav posebno v tesni zvezi z misijonskim delovanjem, ki zahteva toliko milosti, še posebej kot srednica milosti.

"Kdor mene najde, najde življenje in prejme zveličanje." — "Pri meni je vsa milost življenje in resnice, pri meni je vse upanje in življenje" beremo v sv. pismu stare zaveze in te besede obrača sv. Cerkev na Marijo. Ko je angel Gabriel pozdravil Marijo, ji je rekel: "Češčena, milosti polna. . ."; cerkveni očetje pa razlagajo te besede tako, da Marija ni samo zase polna milosti, ampak za vse ljudi. V tem smislu jo imenuje sv. Hieronim vrat v skrivnostnem telesu Gospodovem, to je v njegovi Cerkev, da kakor prihaja skozi vrat v človeško telo življenje iz glave, tako prihaja nadnaravno življenje milosti po Mariji

v duše človeške. Podobno govori sv. Bernard o Mariji, da je kakor velik vodotok, ki veže nebo z zemljo, to se pravi, da po Mariji prihajajo veletoki nadnaravnega življenja iz nebes na zemljo. "Moj Gospod in moje usmiljenje" vzklika zopet sv. German, Ti, o Marija, Gospa moja pa vrata do vsmiljenja; mati vodi nas k Sinu, Sin k Očetu. — Da! resnica, da je Marija srednica vseh milosti, stopa vedno bolj v ospredje, zlasti v okrožnicah zadnjih papežev. "Vsaka milost napravi trojno pot" uči Leon XIII, "Oče jo da Sinu, Sin Materi in Mati človeštvu."

Marija je srednica milosti. Kje pa pride milost bolj do veljave kot ravno pri misijonskem delu, ko gre za zveličanje duš. Saj je nazadnje izpreobrnjenje le delo milosti božje. "Ne tisti, ne tisti, ki priliva," povdarja sv. Pavel, "ampak Bog je, ki daje rast." "Po milosti božji pa sem, kar sem." "Nihče ne more k meni priti," zatrjuje Kristus, "ako ga moj Oče ne vleče." Zares! Koliko milosti je treba za vspešno misijonsko delo! Treba je misijonarjev; vedeti pa moramo, da je misijonski poklic izredna milost božja. Če namreč velja že o navadnih duhovnikih: "Niste vi mene izbrali, ampak jaz sem vas izbral, da greste in obrodite sad." Koliko bolj še to velja o misijonarjih. In če se že kdo odloči, da gre v misijonski poklic, koliko nadnaravne pomoči potrebuje, da se loči od svojih domačih, da vztraja v svojem poklicu kljub ogromnim težavam, ki jih srečuje. In koliko milosti je šele potrebno misijonarju pri njegovem misijonskem delu, če hoče z vspehom izpreobračati nevernike, zatirati paganske šege in običaje, privaditi novospreobrnjence na krepostno krščansko življenje.

Zares! Marija je srednica milosti in misijonsko polje móra biti v posebni meri prepojeno z blagodejno roso božje milosti, če hočemo, da obrodi svoj sad. Če pa je to, ali si moremo misliti, da bi bila Marija brezbrizna napram misijonskim zadevam v svoji nebeški blaženosti? O nikakor! Njeno brezmejno hrepenenje, ki jo je gojila na zemlji, da bi bil čim preje en pastir, prehaja v povečičanem življenju v prisrčno prošnjo za razširjanje božjega kraljestva na zemlji in s tem za vse misijonske zadeve.

Prav odtod pride, da žanjejo misijonarji uprav ob češčenju Marijinem najlepše svoje vspehe. Mi, živeči med kristjani od nekdaj, nimamo niti pojma, kako blagodejno vpliva poznanje in češčenje M. božji na um in srce divjih paganov. Tam, kjer so nedavno odmevale bojne pesmi, se kmalu razlegajo mile Marijine pesmi in mesto praznovernih amuletov nosijo novoizpreobrnjenci z veliko ljubeznije Marijino svetinjico. — Nič čudnega, da se ravno misijonarji čutijo tako varne od zavesti, da misijonarijo v varstvu Marijinem. Njej se izročajo v varstvo, ko se poslavljajo od domovine, k njej se zatekajo v svoji zapuščenosti sredi paganov, pri Njej in po Njej iščejo utehe, ko naletijo na težkoče, ki so s človeško močjo nepremagljive.

O zares! Marija ni le kraljica apostolov, ampak tudi misijonarjev. Čuvaj torej nas, ki od daleč gledamo v misijonske pokrajine, o Mati najboljšega pastirja naših duš: čuvaj o Mati največjega misijonarja in velikega duhovnika Jezusa Kristusa prav posebno vse naše brate in sestre, ki se trudijo sredi obširnega misijonskega polja za duhovno žetev neumrjočih duš! Čuvaj jih, vodi jih, tolaži jih, blagoslavlja jih, da bo njih žetev bogata, pa tudi njih plačilo pri Gospodu obilno!

ZA VSE ENAKA PRAVICA.

To se lepo sliši. A često je za vse enaka pravica, za vse enaka krivica. Dasi pa krivica ostane krivica, jo vendar človek lažje prenaša, če je za vse enaka. Sedanja španska vlada pa ne pozna te logike. Katoliške cerkve, samostane in druge slične ustanove, z vsemi zgodovinsko dragocenimi zakladi, ki jih hranijo, je na debelo pokradla. Samo posluževati se jih še smejo. Na-

sprotno so pa druge vere: Protestanti raznih sekt, Judje, da celo mohamedani, obdržali ne samo rabo, ampak tudi lastninsko pravico istih svojih bogoslužnih in verskih ustanov. Katoličani so bili pač za Boga in cerkev najbolj darežljivi. Zato so judovskega prezidenta najbolj prsti srbeli po teh zakladih. To je vse!

Tine in njegovi otroci.

Spisal Marin Miha.

(Konec)

Ne, pa je šlo s Tildo vendarle po sreči. Neko jutro je zajokalo v hiši in dobili so malega, zelo slabotnega črvička, ki je o njem rekla babica, da ne bo živel. Kakor je bil Tine hvaležen Tomažkulji za strokovnjaško njeno pomoč, tako ga je razjezilo, ko so mu povedali, da Tomažkulja slabo prerokuje o Tinčetu.

"Zakaj da ne bi živel? Ali nima otrok trdnega očeta? Ali mar Tilda ni zdrava?"

In je pestoval svojega Tinčeta kot bi ga mati bolj pristrčno ne mogla. Takole zvečer pa je prišel k meni, (saj sem bil Tinčetov boter!) in mi je razgrinjal svoje načrte za bodočnost in razprejal svojo življensko modrost.

"Jaz takole mislim, gospod Miha, da je vsakemu človeku v naprej namenjeno, kaj ga bo zateklo. In ko ga zateče, tedaj ima že zbrane vse moči skupaj, da prenese, če je kaj hudega. Ker če je kaj hudega, se mora potem obrniti po tisti plati, kjer je tudi kaj dobrega; zato da se vidi in ogleda od obeh strani saj tudi solnce zemljo obseje po eni in po drugi plati, če ne dopoldne, pa popoldne. Pogledajte mene. Jaz sem vedno to mislil, da mi je Tilda namenjena. In glejte: bila mi je! Potem sem mislil, da mi bo namenjen sin. In glejte: bil je sin. Zdaj pa mislim, da je namenjeno, da bodo še drugi otroci. In prav tega si želim. Človek potem ve, zakaj dela."

"Res. Toda Tilda je lena ženska, in bi bil ti, moj Tine, vredn boljše žene in boljših otrok, ko jih boš imel." — sem Tinu ugovarjal.

Tine pa: "Prvič, gospod Miha, se ne ve, kako se bo moja Tilda še izkazala. Sedaj sva komaj leto dni skupaj. Do sedaj še ni bilo Tinčeta. Otroci so božji dar, pravijo. Po otrocih se čudeži izvršijo v zakonu. Tako sem slišal in bral. . ."

"No, po tvojih, dragi moj Tine, se ne bodo. . . Pa kaj sem hotel reči: Babica pravi, da ima Tinče skrivljeno hrbtenico in da bo vse življenje pohabljenec."

"To, gospod Stanko, to pa ni res!" se je postavil Tine. "To govori Tomažkulja, ker se ji zdi, da ni dobila dovolj plačila. Ampak, jaz ki pestujem otroka vsak dan, nisem ničesar opazil —"

"Ker si slep."

"Dobro! Bom pogledal! In — naposled: ko bi te tudi bilo! Kar je Bog dal, to bova s Tildo nosila."

Nisem ga hotel dalje vznemirjati. Čez par dni je prišel Tine sam in priznal: "Bo tako, kot ste rekli. Tinče ima vendarle skrivljeno hrbtenico. Pa navzlic temu lahko doraste in bo še kdaj dober dober in pošten človek. Ne veste, kako se dečko smeje, smeje —!"

V.

Potem so šli dogodki svojo pot. Za Tinčetom je prišla Magdalena, za Magdalenco Tomažek, za Tomažkom se je javljal že četrti. Magdalena je bila širokih ust in je že kot otrok kazala, da je hči svoje matere —, vsaj po telesu. Tomažek je prinesel na svet skrivljeno stopalo, obrnjeno navznotraj. Rastel je pa hitro in kmalu prerastel Tinčeta prvorojenca. Kako ne, ko je pa Tinče imel skrivljeno hrbtenico in je revež kar nekam lezel sam vase.

Toda, da ste videli Tineta, očeta, kadar je takole zvečer sedel v okrogro svoje družinice in so se mu obešali pohabljenčki na kolena, na hrbet, na glavo in ga vlekli za nos in ušesa! Ej, to vam je bil Tine iz prejšnjih dni, da bi bil zavriskal in zaplesal svoj "bolcer", da ni bila ta hudičmanova kočja tako majhna! Drugi so majali z glavami nad tako družinsko srečo, le jaz sem se bil nehal posmehovati. Kaj se le? Vsak si pač naslika svojo srečo po svoje, in če je naposled s svojo sliko zadovoljen — pustite ga!

Po petih letih sem bil prestavljen s Kozjega vrha na drugo službo. Poslavljal sem se s težkim srcem, ker kraj in ljudje so se mi bili priljubili. Najtežje sem se poslavljal od Tineta. Ne vem; čudno privadil sem se bil njega in njegovih otrok. Povem vam, da celo njegove Tilde. Ako si jo videl sredi njenih pohabljenčkov, se ti je zdelo, da to vse skupaj res nekam skupaj spada, in spomnil si se Tinetovih besed o tem, kako je vse namenjeno in kako se v tej misli vse nekam oblaži in omili. . . Ta ženska! Res da ji je bilo očitati to in ono, toda kako rada je tudi ona imela svoj drobiž. Ob zimskih večerih sta se s Tinetom skoro kosala, kdo bo imel več teh nebolglencev obešenih okrog sebe. . .

Kakor rečeno: po petih letih sem odhajal. Moral pa sem obljubiti Tinetu, da bom prišel za botra na Kozji vrh, kadar se mu bo rodil kak novi. Sam da mi sicer ne bo pisal, ker da ima od dela trde roke, ampak bo gostilničar Mandeljč to storil.

In res še nisem bil pol leta na svoji novi službi, ko dobim pismo od Mandeljčja. Piše mi, da ne bo dolgo, ko bo

pri Tinetu in Tildi zopet zajokalo in da Tine želi, ko bi takoj prišel. Tilda da se nekam slabo počuti in venomer pripoveduje, da ob tem porodu ne bo šlo vse tako po sreči kot sicer. . . Tudi Tine hodi zadnje tedne nekam molčeč okrog. . .

Šel sem. Ker so bile baš počitnice, sem sklenil, da ostanem nekaj tednov tam gori v svežem zraku Kozjega vrha. Naslednje jutro, ko sem dospel, je Tilda legla in so poklicali Tomažkuljo. Predno je Tomažkulja prišla, sta že kričala v svet dvojčka, oba fantka, in v tem slučaju — vsaj kolikor je Tomažkulja mogla spoznati — oba čvrsta in nepohabljena. Tako jih je torej Tine imel naenkrat kar pet. Vse je bilo prav; le to je dalo misliti, ko je Tilda takoj zjutraj rekla Tinetu, da bo umrla. Isto je ponovila Tomažkulji. Tomažkulja je premerila bolnici vročino in zmajala z glavo in pritrdila, da bi kaj takega v resnici vtegnilo biti. . . Še tisti dan smo poskrbeli za vse. Z Bogom se je sicer spravila po vsem redu, predno pa je prišel zdravnik, je reva ugasnila. Izkravela je. Zdravnik je rekel, da bi tudi on ne bil mogel kaj izdatnega pomagati. Namenjeno? Odločeno? Ubogi Tine! Kaj bo sedaj?

Tomažkulja in Mandeljčeva sta se zavzeli za vse, kar je bilo potrebno. Mandeljčeva je obljubila, da bo skrbela za otroka in ju odredila s kozjim mlekom. Mandeljč je poskrbel za pogreb, jaz sem prevzel stroške. Tako je bilo vse izvršeno brez Tineta; ker Tine je hodil s povešeno glavo, nič govoril in mrmral nerazumljive besede. Tri dni po pogrebu še ni bil za rabo. . . Četrti dan sem pa šel k njemu in ga stresel za rame:

"Tine, vzdrami se in govori kaj! Ali si pozabil na tisto, kar si včasih govoril, da je namenjeno in da je treba tisto za dobro sprejeti? A? Ali naj mislim, da sam svojemu modrovanju nisi verjel? Govori in geni se, ker sicer bom tudi jaz pustil ta dolgočasni Kozji vrh in odšel!"

"Tega pa ne, gospod Miha, tega pa ne!" In me je prijel za roko.

"Predno greste, vam moram vse povedati, kako je bilo. Nihče ne ve in ne bo vedel, kot vi, gospod Miha, ker Tilda je nesla skrivnost v grob. Vedite: jaz sem kriv njene smrti! Jaz, jaz, jaz!"

"Tine, ali se ti blede?"

In mi je povedal:

"Saj veste, da sem imel nekaj denarja prihranjenega in naloženega. Tisto knjižico sem skrival pod podovo desko. Niti Tildi nisem povedal, da jo imam in koliko da je na njej. Hranil sem jo za hujše čase; ker za silo se je izhajalo za sproti s tem, kar sem zaslužil pri Mandeljcu. Neki dan pa pogledam pod desko in najdem knjižico na mestu, kot sem jo položil. Pogledam v knjižico in takoj vidim, da je na to knjižico v zadnjem času nekdo jemal iz hranilnice... Vzeto je bilo malo manj, ko polovico vsega! Kdo? To mi je šinilo v glavo. Najprvo sem mislil na Mandeljcovega pastirja, ki je časih prišel in se igral s Tinčetom. Povedal sem Mandeljcu. Ta pa se mi je posmehtil in rekel, da imam tatu bližje. Kje? V lastni hiši? Tilda? Nisem verjel. In sem šel v Ljubljano v hranilnico in prašal, kdo in kakšen je bil človek, ki je dvigal moj denar. In so mi jo opisali tako in tako... Tedaj sem pobesnel. Gospod Miha, bil sem zver ko sem prišel domov. Nak, ubiti je nisem hotel, a roko sem bil dvignil in udaril bi bil, pa je zavpila: "Ali ne vidiš, da nisem sama na sebi?" To me je iztreznilo, da sem povesil roko. Omahnila je na posteljo in obležala. Par dni po tistem je bil porod."

"Pomiri se, prijatelj Tine! To bi se bilo zgodilo tudi brez tistega, verjemi! Poznam slučaje, ko se je tako zgodilo materam, ko ni bilo nobenega povoda zato."

"Ne ne, gospod Miha. Jaz vem. Moral bi z njo milejše ravnati. V drugem stanu je bila. Jaz pa, rogovilež kakor sem, sem kričal in dvigal roko nad njo... Gospod Miha, pomislite, roko nad tako žensko!"

Ni se dal pomiriti. Vendar, ko sva tiste dneve še večkrat govorila o tej zadevi, je postajal mirnejši. Pri slovesu

me je spremil dobro polovico klanca in je jokal, ko mi je segel v roko: "Gospod Miha, ali boste še prišli na Kozji vrh, sedaj, ko Tilde ne bo?"

"To se ve, da bom prišel. Saj boš ti in pa otroci, ki sem jim boter."

"Ah, da, otroci!" (In mu je šinilo preko obraza.) "Za otroke bo sedaj moja skrb. Otroci sem si želel, in te mi je dala Tilda; zato bom tudi na Tildo ohranil blag spomin! A kriv sem vendarle!"

* * *

Res: še o Tinetovih otrocih nekaj!

Ni davno, ko sem v Ljubljani srečal gostilničarja Mandeljca, in sva se takoj spustila v pogovor. Prašal sem za Tineta.

"Izvrsten človek! Še vedno je moj hlapec, pravzaprav domač človek pri nas. Zanesljiv in pošten v vsakem oziru. Kočo sem mu dal napol zastonj. Kaj pa hočem? Kam pa naj gre z otroci. In pa ker so otroci tudi pridni in jih bom vedno bolj mogel uporabljati za delo. Tinče je sicer pritlikavec, za pašo je dober. Magdalena? O, že zakuri in skuha in prašičom nese, Tomažek je paglavček. Šepa in skače s pokvarjeno nogo, a bo poraben za vse. V šolo hodi in ga hvalijo da ima dobro glavo; za tajnika pri občini ga bomo napravili. — In to je čudno, gospod Miha, oba črvička — saj ste jih videli, ko ste jima bili boter — oba je odredila moja Lenka. Živahna dečka sta, Petriček in Pavliček! Da, in ker z Lenko nimava svojih, mislim, da se bosta kar pri nas udomačila... Čudno to, ko Tilda ni bila bogve kaj, otroci so pa le! So se pač zvrgli po Tinetu!"

"Res", sem mu pritrdil, "toda se mora tudi o Tildi reči, da je otroke imela rada. In ljubezen, saj veste, je nekaj velikega!" sem dostavil. Hotel sem se oddolžiti za nekatere trde izraze, ki sem jih bil kedaj izrekel na račun te ženske.

Apostol ljubezni.

Jan. Oblak.

(Nadaljevanje)

NEUSTRAŠENI ŠTUDENT.

Nekateri profesorji so zlorabljali svoj položaj za politično agitacijo. Ozanam je samostojno na podlagi virov preizkušal, kar je slišal od profesorjev. Ako je bilo treba, je skušal pismeno tega ali onega profesorja nagniti k preklicu zmotne ali neresnice, ali ga vsaj prisiliti do večje previdnosti. Tako se je sam učil velike temeljitosti in skrbnosti, po katerih se je kesneje odlikoval kot profesor in pisatelj. Njegov zgled je dal poguma mnogim drugim katoliškim študentom. Tvorili so z Ozanamom skupino zvestih katolikov, ki se je s študiranjem poglobljala v vedi in znanosti ter branila vero in cerkev proti neopravičenim napadom.

Največji uspeh pri tem delu je imel Ozanam v boju proti racionalistu Jouffroy. Jouffroy je nekoč zanikaval možnost razodetja božjega. Mladi študent mu je izročil najprej v pismu nekaj ugovorov, ki jih je Jouffroy šele čez štirinajst dni skušal ovreči. Ozanam je pisal drugič. In ko si je profesor drznil izjaviti, da je katolicizem sovražnik zna-

nosti in svobode, je podal Ozanam proti temu protest, ki je zanj v naglici dobil petnajst podpisov svojih kolegov. Zdaj je bil Jouffroy primoran odgovoriti; opravičil se je, da ni imel namena napadati krščanstva, da se bo prizadeval, da v bodoče ne bo žalil verskega prepričanja svojih slušateljev. Končal je z besedami: "Gospodje, pred petimi leti sem dobival ugovore samo od materialistov, danes opažam popolno spremembo duhov. Opozicija je katoliška." Pozneje je Jouffroy sam spoznal površnost racionalizma in se vrnil h katoliški veri. Iz te dobe izvirajo njegove besede: "Vsi filozofski zistemi — (modroslovni sestavi) — skupaj nimajo toliko vrednosti kot ena stran katekizma."

V Belgiji je bila ustanovljena katoliška univerza v Lovain-u. Radikalni študentje so porabili to priliko za demonstracije in izgrede proti nadškofu. Ozanam je vzbudil katoliške študente, da so manifestirali za belgijske škofo in v imenu akademske svobode odločno protestirali proti izgredom študentov radikalov.

DRUŠTVO SV. VINCENCIJA.

Malo pred svojo smrtjo je pisal Ozanam o tem svojem življenjskem delu: "Bili smo obdani od cele povodnji filozofskih zmot in čutili smo živo potrebo, da utrdimo svojo vero proti napadom raznih zistemov nepravde vede. Nekateri naši sodijaki so bili materijalisti, drugi Saint-Simonisti, drugi fourieristi, zopet drugi deisti. Ko smo se mi katoliki

trudili, da pokažemo svojim zablodelim bratom čudeže krščanstva, so nam vsi odgovarjali: "Imate prav; krščanstvo je v preteklosti delalo čudeže; toda danes je mrtvo. In vi, ki se ponašate, da ste katoličani, kaj storite vi? S kakšnimi deli dokazujete svojo vero tako, da bomo imeli mi do nje spoštovanje, da jo bomo lahko sprejeli?"

Imeli so prav. Očitek je bil zaslužen. Takrat smo si rekli: Kvišku, na delo! Naša dela morajo soglašati z našo vero. Toda kaj storiti? Kaj storiti, da bomo resnično katoličani, ako ne storimo tega, kar Bog hoče, kar je njemu všeč? Pripravljani moramo biti vsak čas, da pomagamo bližnjemu kakor Jezus Kristus. Postavimo svojo vero pod varstvo ljubezni!"

Nekega večera je šel Ozanam po konferenci, na kateri se je živahno debatiralo, domov. Šel je zamišljen s prijateljem Lamach-em in Devau-jem. Pri vratih so srečali prijatelja Le Taillandier-ja. Tu je Ozanam rekel: "Je v resnici žalostno, kako katolicizem, kako našo mater cerkev obrekujejo, sramote in kako jo zasmehujejo. Kaj pomagajo debate? Mi moramo ustanoviti drugo konferenco, samo za krščanske prijatelje. In njen smoter? Njen namen? Posvetiti se moramo samo delom krščanske ljubezni.

PRVI NASPROTNIKI.

Eden od soakademikov, pristaš Saint Simonove filozofije, je rekel Ozanamu: "Kaj mislite? Menda si ne domišljujete, da bo vas bore mladih ljudi kaj pomagalo bedi, mestu, kakor je Pariz? Naj vas bo še toliko, kaj velikega ne boste nikdar izvršili. Mi pa, mi izdelujemo ideje in zistem, s katerim bomo izboljšali ves svet in odstranili vso

Res je skrajni čas — mislim, da se strinjate — da od besed preidemo do dejanj. Življenska sila naše vere se mora pokazati z dejanji."

Petdeset let kasneje je pisal Lamache: "Še danes živo vidim, kako so se Ozanamu lesketale oči, še danes mi zveni v ušesih Ozanamov glas, — tresel se mu je od notranjega ganotja v tisti večerni uri — in čujem ga, kako nam je razvijal načrt konference sv. Vincencija, katoliške zveze ljubezni. Ne imeli bi srca, ako ne bi takoj soglašali z njim."

Še isti večer so pričeli z delom, sramovaje se, da so tako pozno spoznali dolžnost dejanske ljubezni. Takoj so vzeli nekaj premoga, ki jim je še ostal za zimo, pa so ga sami nesli revnemu bolniku in mu zakurili mrzlo sobico. "To je bila iskra, ki je kmalu potem vnela in razgrela društvo sv. Vincencija z božjim ognjem ljubezni."

bedo in revni! Mi bomo v enem hipu naredili za človeštvo več nego vi v stoletjih."

Ubogí prijatelj ni izboljšal s svojimi idejami ničesar. Društvo sv. Vincencija pa je imelo v nekaj letih v Parizu dva tisoč članov, ki so pomagali osebno dvajset tisočim revežem. In konferenc je bilo samo v Franciji pet sto.

OČE BAILLY.

Med peščico prijateljev je bila vržena iskra svetega navdušenja. Toda kako delo uresničiti, izvesti? Vsi so imeli isto misel: "Pojdimo k očetu Bailly-ju, kaj nam on poreče."

Oče Bailly, po poklicu založnik, je bil velik prijatelj katoliških študentov. Priredil in opremil je iz svojih sredstev dom, kjer so dijaki dobili stanovanje in hrano, in kjer

so obenem imeli dobro katoliško družbo. Ustanovil je tudi literarno "društvo resnih študij", kateri je preskrbel lepo knjižnico in čitalnico. Ko so naši prijatelji predložili svoj načrt očetovskemu prijatelju, jim je čestital in želel uspeha iz vse dobre duše ter jim ponudil za društvene shode ali sestanke svojo uredniško sobo. Študentje so ga takoj z navdušenjem izvolili za predsednika.

ABBE OLIVIER.

Bailly je bil mnenja, da se je vsaj iz vpljdnosti treba posvetovati s častitim gospodom župnikom pri sv. Štefanu. Ta duhovnik ni bil vnet za take novotarije. Ugovarjal je, češ da se bo njihovo navdušenje kmalu ohladilo itd.; dajal

jim je druge nasvete, tako na primer, naj bi študentje rajši mladino poučevali v katekizmu. Nekoliko potrti so se idealni tovariši vrnili k očetu Bailly-ju.

PRVA KONFERENCA.

Prvi sestanek je bil maja leta 1833. — "Veni sancte Spiritus", — "Pridi sv. Duh!" so klicala usta in srca šestero mladih študentov, in oče Bailly je v globoki, tih radosti molil z njimi.

Po kratkem čitanju Kempčanove "Hoje za Kristusom" je bil sprejet načrt: "Sami bomo hodili v hiše in stanovanja

siromakov in revežem osebno pomagali s svojo skromno pomočjo." Dobro je bilo to mišljeno. A kdo naj pozna reveže, ki so podpore potrebni in vredni? Eden od navzočih je imel srečno misel: "Pojdimo k materi predstojnici sester sv. Vincencija."

SESTRA ROZALIJA.

Sestra Rozalija je spadala med one z milostjo oblagodarjene duše, katerih poklic je delati dobro. V dobi, ko se je svet pogrezal v sebičnost, je bila ona umetnica v tem, da je pozabljala nase in živela za druge.

Kot petnajstletno kmetsko dekle je prišla 1802 v Pariz in vstopila v samostan usmiljenih sester. Leta 1830 je postala predstojnica; po njenem prizadevanju se je začelo novo življenje za pariške reveže in siromake, ki so živeli v obupnosti in brez Boga. Ustanavljala je šole za uboge, zavetišča za stare in onemogle in dojenčke, organizirala je skrbstvo za siromake in bolnike. "Moj Bog in moji siromaki!" so bile njene poslednje besede.

K dobri sestri Rozaliji so zahajali mladi apostoli in ona jim je prav materinsko kazala pot do resnične dobrodelnosti.

Pri drugem sestanku je imel že vsak svojo družino, za katero je moral skrbeti. Vsak je razlagal svoje izkušnje in z molitvijo "Pod tvoje varstvo pribežimo, . ." se je zaključila konferenca.

Denarne prispevke so zbirali med udeleženci konference. Skromni so bili — od študentov —, a od srca darovani. Od časa do časa se je našlo v klobuku pet do šest velikih pet — frankov — bil je honorar za članke, ki so jih študenti pisali v njegov list "Tribune catholique".

(Dalje)

Iz Uprave.

Kisel je moj obrat, kadarkoli dobim pritožbo od te ali one strani. Ne prejemajo lista na pravi naslov. Pa ime je spakdrano, pa to in ono. Da se izognemo vsem tem neljubim pototam, bodite tako dobri in si to-le zapomnite. Kadarkoli se preseliš, bodi tako dober in nam sporoči naslov. Stari naslov in novi naslov. Naslov natančno

napiši. Kadar pošlješ zahvalo, ravnotako natančno povej svojo željo in nam daj naslov, da Ti odgovorimo. Ne jezi se, če številka ni takoj popravljena. Časih se zgodi, da pošlješ naročnino v času, ko je list že v tisku, tedaj je prepozno popraviti za tisti mesec.

Vesel je moj obraz, kadar vidim, da naročnina prihaja red-

no, zakaj potem mi ni treba skrbeti, kako bom poravnal visoke račune in stroške lista. Seveda tega ne morem pri vseh pričakovati. Vem tudi jaz, da so slabi časi in ne morem nobenemu zameriti, če naročnine ne more poravnati takoj. Še vesel sem, če lista takoj ne črtajo.

P. Benedikt Hoge, upravnik.

Veselo oznanilo.

Cebele Fathra Johna sicer prezimujejo tamkaj v Lemontu, vseeno se medene žare napolnjujejo. Še je ostalo nekaj pristnega lemontskega medu od jesenske žetve. Tem potom oznamimo vsem, ki si žele lemontskega medu, naj se takoj javijo Patru Johnu v Lemontu, P. O. 608. Med, kakor veste sami, je eno najboljših domačih zdravil. Naj

bo za prehlajenje ali druge nerednosti človeškega organizma in telesa. Najstarejše zdravilo je, kar jih pozna svet, pa tudi najboljše. Stavim, da je Father John zato tako zdrav in vedre volje, pri svojih 64 letih je še vedno živahen, kakor da bi bil v tridesetih, stavim, da je to zato, ker Father John tudi sam rad

uživa čebelin sad. Oglasi se torej pravočasno, predno bo zaloga pošla. Lani je bilo dano tako oznanilo, pa je takoj narod segel po medu, v kratkem času je bil razprodan. Tudi letos se bojimo, da ne bo dosti. Kdor prvi pride, prvi dobi, kdor bo prepozen, si bo moral preganjati prehlajenja z arniko in pelinom. Je pa že bolji med.

“Žalibog”.

Moramo reči vsem onim, ki so zadnje čase poslali to ali ono fotografijo in izrazili željo, da bi radi našli mesto v našem listu. Finančni minister lista nima tudi centa ne, da bi mogel plačati “klišejev”, ki stanejo po

pet dolarjev. Fotografije se ne da kar preslikati, je precej dela z njo, preden pride v list. Prosimci naj blagovole vzeti to na znanje. Žalibog, ne moremo jim ustreči. Ave Marija se že itak

bori s finančnimi težavami, ne moremo biti preveč razsipni. Kadarkoli pa je kdo popravljeno poravnati stroške za klišeje, bomo pripravljene tudi mi, ponatisniti zaželjeno sliko. Brez zamere.

Žalostna vest.

Umrli so veliki apostoli tiska in naši prijatelji. Dva sta se ponesrečila v Homer City in sicer Mr. in Mrs. Gorickan, v Vand-

ling, Pa. je umrl Jurij Zupan. Bog jim plačaj vse dobrote, ki so nam jih izkazali s svojo go-

rečnostjo za našo stvar, z večnimi darovi. Naj v miru počivajo. Večni pokoj želimo tudi tretji Mariji Trunkel.

Veseli smo,

da se je naš odlični rojak Avgust Jakopich v New Yorku ta-

ko hitro popravil. Kakor smo poročali v marčevi številki se je nevarno poškodil. Poročajo nam

sedaj, da se mu zdravje boljša in da bo popolnoma okrevale.

Zahvala.

Javno zahvalo sem dolžna apostolu Baragi za uslišano prošnjo. Bog daj, da bi se kmalu lahko vsi Slovenci priporočali svojemu rojaku v nebesih.

I. Pečar, New York City.

Zahvaljujem se Mariji Pomagaj, Srcu Jezusovemu in sv. Antonu za večkrat uslišane prošnje.

A. P. B., Chicago, Ill.

Zahvaljujem se Bogu in Materi Mariji za pomoč v stiski in hudi bolezni. Zdravja in upanja sem si izprosila. Bog mi pomagaj še vnaprej.

I. D., Cleveland, O.

Phone Canal 7172-3

PARK VIEW WET WASH LAUNDRY CO.

FRANK GRILL

1727-31 WEST 21st STREET, CHICAGO, ILL.

JOSEPH PERKO

2101 WEST 22nd STREET, CHICAGO, ILL.

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI

Najboljše blago. — Čevlji za vso družino.

Baragova knjiga

Jos. Gregorich,
pisatelj knjige.

Eden naših rojakov-izseljencev, navdušen delavec za Barago, ki že dve leti navdušuje mlade naše za Baragovo stvar, je spisal življenjepisno knjigo o našem vrlem apostolu in predhodniku. -- Od prve strani do zadnje je knjiga polna lepih besed in lepih dokazov o Baragovi svetosti in neumornem delovanju za zveličanje duš. Tako zanimiva knjiga ne sme mimo nas neopažena. Kdorkoli jo je bral, jo je pohvalil, ocenjevalci, ki so pregledali knjigo med natisom, so vračali rokopise z najlepšim priporočilom.

Za pohištvo in pogrebe

Tisti, ki ste v Clevelandu in okolici, in ki pridete v Cleveland, se lahko v vašo lastno korist poslužite pohištva iz naše prodajalne. Pir nas je pohištvo kar najbolj zanesljivo in vredno zanj danega denarja.

Glavno prodajalno imamo na

6019 St. Clair Avenue,

podružnica pa je na

15303 WATERLOO RD., CLEVELAND, OHIO

Tudi tisti, ki se obrnejo na nas za pogrebna opravila, dobijo za manjše izdatke boljšo postrežbo.

A. GRDINA & SONS

Za vsa podjetja velja glavni telefon

Henderson 2088

